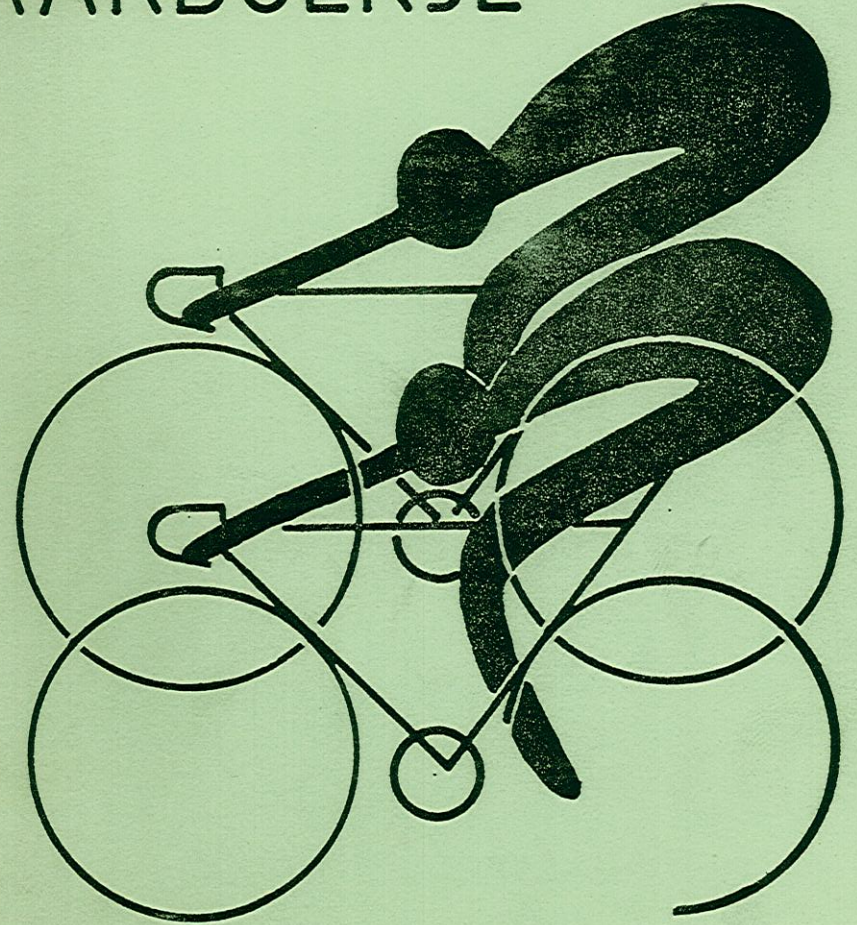

T.W.C. DE LEKKE TUBE

JAARBOEKJE

1989

VOORWOORD - NOORD BELGIE RONDRIT - 4 DAAGSE
DUITSLAND - TIJDRIJZEN CLUBKAMPIOENSCHAP -
ROUTE DE BUISSONNIERE - KEMPEN-ROUTE - GRENS-
LAND - SAFARI ROUTE - ZUID LIMBURG-RONDRIT -
LIMBURGSE ARDENNEN-ROUTE - HERTEN-HAARLE -
GRENSLAND TOUR - HET OPKOMSTENKLASSEMENT -
GRAFIEKEN - FEESTAVOND - AAN-EN AFMELDINGEN

CAFE J EVERS

Kerkstraat 3 Tel: 2248

Verenigingslokaal:

Spaarkas "ALLE DAGEN FEEST"

T.W.C. "DE LEKKE TUBE"

stamkroeg van de COLBOYS

Alweer een seizoen voorbij

Het is zondagmiddag 3 december en de zon schijnt met al haar winterse krachten door het venster naar binnen. Een niet al te beste ergonomische opstelling van de tekstverwerker dwingt de auteur van dit voorwoord tot het sluiten van de gordijnen. Hierdoor verdwijnt de hinderlijke lichtinval op het beeldscherm en wordt het mogelijk de samenstelling van dit inleidend verhaal tot een goed einde te brengen.

Tijdens de dagelijkse conversaties wordt vaak - als een soort automatisme - de weersgesteldheid ter sprake gebracht. Het is daarom niet zo verwonderlijk ook in dit kader aandacht te schenken aan het weer, zeker als men bedenkt dat het prachtige weer van de afgelopen maanden een alles over- heersende factor is geweest met betrekking tot de uitvoering van ons programma. Het weer was danook van een uitzonderlijke gesteldheid, waardoor het enorme legioen fietstrimmers naar hartelust en onbekommerd kon genieten van hun sportieve bezigheid. In tegenstelling tot voorgaande seizoenen, scoorde het gebruik van de combinatie korte broek/trui hoger dan de combinatie lange broek/jack. Niet alleen de zomer, maar ook de jaargetijden lente en herfst waren de fietstrimmers gunstig gestemd. Het blijft voorlopig gissen naar wat de winter ons gaat brengen. Sommigen voorspellen een strenge winter, waarbij men zich beroept op de hoofdkenmerken van ons klimaat (mooie zomers, strenge winters). Anderen hopen op een zachte winter, omdat men afkerig is van alle - voor een strenge winter kenmerkende - ingrediënten. Hoewel het thans 's nachts licht tot matig vriest, trekt de zon de temperatuur overdag naar waarden, variërende van 5 tot 8 graden. Hierdoor is het mogelijk in deze tijd van het jaar nog korte trimtochten (40 - 50 kilometers) te fietsen. Indien men psychisch in staat is het winterse "ongemak" te trotseren, dan is het zeker aanbevelenswaardig op een laag pitje door te fietsen. Sportbeoefening - gedurende langere tijd - voor gezien houden is enorm slecht en onbespreekbaar, terwijl de meeste alternatieve sporten een minder goede tot slechte uitwerking hebben op het specifieke bewegingsapparaat van de fietstrimmer.

Afgelopen seizoen is de B-groep officieel van start gegaan. Op de woensdagavonden hebben deze mannen vele kilometers onder de wielen van hun racekarretjes door laten glijden. Deze trainingsarbeid heeft een gunstig effect gehad op het conditionele vlak, maar ook op andere zaken. Het fietsen in groepsverband, het "schakelgevoel" en de opgedane routekennis zijn in dit verband typerend te noemen. Dat de B-groep sociaal ingesteld is, blijkt wel uit het feit dat het na gedane (trainings)arbeid goed vertoeven is in ons gezellige clublokaal aan het kerkplein ! Ook dit sociale aspect sterkt de verenigingsgeest en mag derhalve niet uit het oog verloren worden.

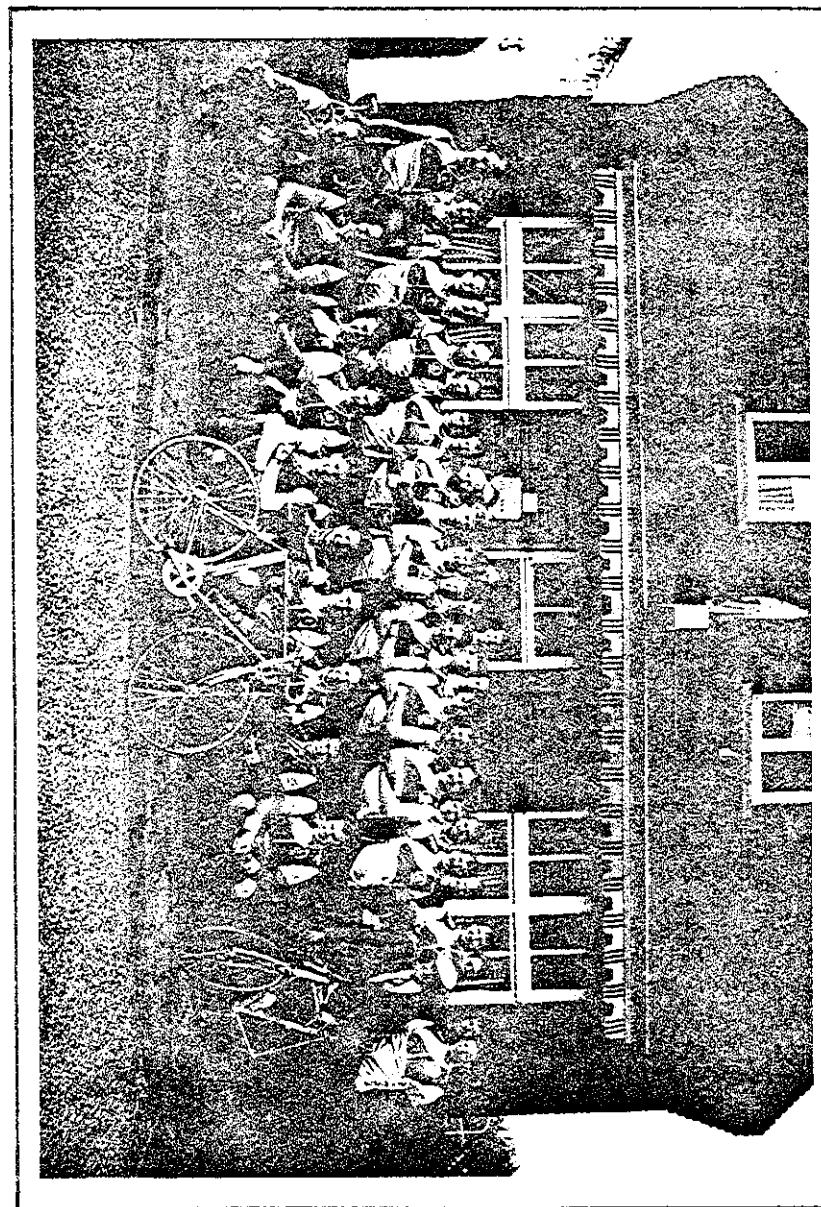
Het succes van de B-groep heeft het bestuur gestimuleerd en extra gemotiveerd om een derde groep te realiseren. De achterliggende gedachte is niet om meer te kunnen differentiëren naar menselijk kunnen, maar om te komen tot de samenstelling van een damesgroep. Een aantal Linner dames heeft blijk gegeven van hun interesse en mocht dit plan slagen, dan heeft de Linner "Tuub" een regionale primeur !

Het bestuur wenst iedereen een gelukkig, voorspoedig en sportief 1990 toe en hoopt dat de inhoud van dit jaarboekje veel leesplezier oplevert.

Wist U dat !

- op zondag 2 april het 'nieuwe' tenue van onze club officieel in gebruik werd genomen. Ter gelegenheid hiervan werden foto's gemaakt voor en nabij het clublokaal. Degenen die nog niet in de gelegenheid waren hiervan persoonlijke afdrukjes te laten maken, kunnen zich hiervoor in contact stellen met bestuurslid Piet Nelissen.
- op Pinksterzondag een aantal 'lekkere tubers' van de partij was in de klassieker Luik-Bastenaken-Luik. Het waren Theo Vossen, Math Slabbers, Harrie en Chris Schuren, Wim van Daal en, jawel hoor, Har 'good-old' Senssen. Chris had in de voorafgaande week Har ervan overtuigd dat hij één keer in zijn fietscarrière deel moet nemen aan zo'n tocht. Het is hem prima bevallen.
- dit jaar het weekend uitstekend geschikt was voor het fietsen van trimtochten. In alle gevallen dat een tocht afgelast werd betrof het een tocht die voor de woensdagavond op het programma stond. In de maand mei fietste de B-groep slechts twee maal, omdat op beide andere woensdagavonden de tochten afgelast werden vanwege het slechte weer.
- de klassieker de Waalse Pijl dit jaar verreden werd door twee lekkere tuubleden, te weten Chris Schuren en Wim van Daal. Zij hadden gezelschap van een goede bekende van de club, Henk van de Berk. Zij vertelden na afloop van deze zware klassieker dat het de gehele dag geregend had en dat dé beklimning van de Waalse Pijl, de Muur van Hoei, dit jaar buiten de route was gehouden. Dit was voor hen een grote domper op deze mooie tocht.
- dat ons lid Bert Hendrix dit jaar deelnam aan de triatlon van Wessem. Het betrof een 1/3-triatlon, 600 meter zwemmen, 60 km fietsen en 14 km hardlopen. Bert, die zich maanden voorbereidde op deze triatlon, voltooide de strijd in iets meer dan 4 uur: een keurige prestatie!
- we tijdens de Nacht van Linne voor het verrichten van onze werkzaamheden (het opzetten en afbreken van het hekwerk) hulp moesten inroepen van niet-leden om het karwei te klaren !
- Harry Cuypers inmiddels onder behandeling is van een psychiater, zo'n zieleknijper, voor de behandeling van zijn 'Keuteberg-syndroom'. Harry schakelt (van de zenuwen) altijd mis bij de beklimning van deze steile puist in het Limburgse land en moet dan van de fiets omdat zijn ketting is afgelopen.
- Pierre Wolters afwezig was tijdens de Grensland-Wald route, althans dat leek zo. Pierre was een half uur te laat aan de start verschenen en zette optimistisch de achtervolging in. Heel toevallig trof de groep Pierre in het duitse Brugge, net over de grens bij Swalmen. Pierre moest wachten bij een stoplicht toen hij zijn collega's uit een zijstraat zag komen.
- Patrick Hendrix uit Haelen een 'vaste' gastrijder is tijdens onze 'open' tochten. Het betreft tochten waaraan niet-leden kunnen deelnemen. Patrick is een fanatiek fietser en is lid van de roermondse trimmersvereniging "FC Fiets".

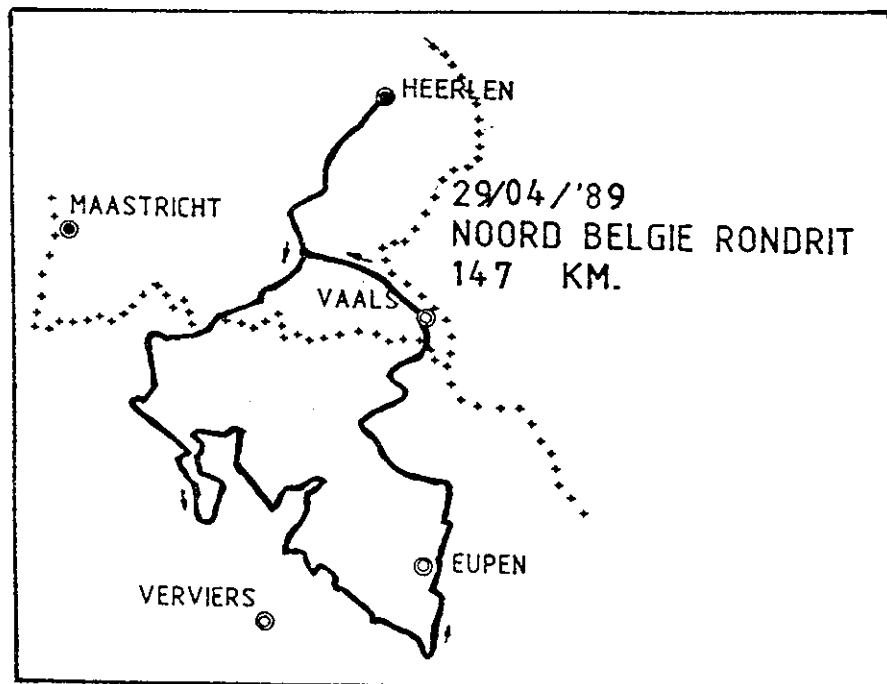
De presentatie van het nieuwe clubtenue op zondag 2 april j.l. De leden van de A-groep, B-groep, tientjesleden en sponsor Jan Evers tonen vol trots het mooie tenue voor het clublokaal café Evers.

Op deze koude, maar zonnige zaterdagochtend, waren 14 fietsers niet te vergeten onze chauffeur Piet Nelissen, weer vroeg uit de veren. Op het kerkplein werden de fietsen ingeladen om vervoerd te worden naar Heerlen, het vertrekpunt van deze verplaatsings-tocht. Niet iedereen verwachtte een vrij pittige fietstocht. Zo kon Johan Meuwissen vrij snel duidelijk gemaakt worden dat enkele sneetjes brood niet voldoende energie bevatten, om deze tocht uit te rijden. Hij had een goed excuus, want evenals Arjan Beunen reed hij deze tocht voor de eerste keer. Nadat enkelen nog in allerijl hun vergeten bidons ophaalden, konden wij even na achten vertrekken.

Een uurtje later zaten wij op de fiets. In de schaduw was het gras nog bevroren en ofschoon de zon volop haar best deed, was het nog tamelijk fris. Lange broeken, extra truien en handschoenen werden aangetrokken. Huub Dahmen spande op dit punt de kroon: hij leek wel aan de start te staan van een pool-expeditie! Soms lijkt het wel of de lekkende tubers schrik in de benen hebben voor wat zonnestralen, zo nauwkeurig beschermen zij zich hiertegen en liefst zo lang mogelijk. Dat het snel opwarmt op een onbewolkte, windstille ochtend, bleek ruim een uur later in de buurt van het Belgische plaatsje Tévénen. De meesten ontgeden zich danook van hun lange broek, waardoor de zonnestralen eindelijk hun werk konden verrichten.

Na een 4-tal hellingen in Zuid-Limburg bedwongen te hebben, stonden we nu stil ten gevolge van een lekke band van Ge Smits.

We waren danook net de grens over en de kwaliteit van de wegen bij onze zuiderburen is nu eenmaal een stuk geringer dan bij ons. Vooral in de afdalingen moest de aandacht eigenlijk voortdurend bij de gaten en kuilen in het wegdek blijven, maar het fraaie landschap in de Voerstreek en het Land van Herve eiste van een aantal fietsers ook hun deel op. Theo Vossen, die de gehele dag in de voorste linie fietste en perfect de route aangaf, zorgde tijdens het klimmen voor een rustig en gelijkmatig tempo. De lichamelijke gesteldheid van Ge Smits was niet optimaal, waardoor hij genoodzaakt was tijdens het klimmen zuinig met zijn beschikbare krachten om te springen. Hij liet de groep danook bijna iedere keer gaan.

De vele klimmetjes hielden het gemiddelde tempo aan de lage kant, zodat we pas rond de klok van twaalfen Aubel binnenfietsten. De talrijke fietscomputertjes registreerden op dat moment een verreden afstand van 67 kilometers. Aubel vierde kermis, maar de aanwezige attracties konden wij alleen in vogelvlucht bekijken. De groep wachtte een lang stuk "vals plat" met als uitsmijter een korte klim over een "Parijs-Roubaix-achtig" stuk kasseien. Waarschijnlijk niet vanwege de naam, maar meer vanwege het gezellige marktplein, pauzeerden wij uitgebreid in het historische Limbourg. Precies 150 jaren geleden, leende koning Willem I de naam Limbourg van het hier wonende hertogelijke geslacht, om hem, na een kleine correctie, aan de toen nieuw gevormde Nederlandse provincie te geven.

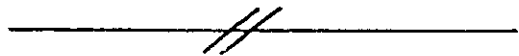
Weinigen van ons zullen daar vandaag aan gedacht hebben. De meesten waren drukdoende met het op peil brengen en houden van de energievoorraad. Nadat bij enkele fietsers de contouren van de magen weer zichtbaar werden, kreeg het vrouwelijke schoon tijdelijk de aandacht. Terwijl Bert Hendrix een pot yoghurt zonder lepel consumeerde, onderging de autoradio een luidruchtige testprocedure. Het werd de hoogste tijd de aftocht te blazen! De zwaarste helling van die dag, de klim richting Baraque Michel, lag voor ons. Arjan Beunen, die door een te lange rustpauze, de voet van deze klim in ademnood bereikte, kreeg pech. Het achterwiel van zijn fiets blokkeerde. Het verhelpen van dit euvel door de auteur van dit verhaal, zorgde ervoor dat geen verslag gedaan kan worden van de ongetwijfeld verbeterde strijd om de bergpunten.

Tot onze verbazing lagen er, bovengekomen, nog flinke sneeuwresten in de bossen. Een historisch feit, want voor zover ik weet is er nog nooit een officiële tocht verreden, terwijl er sneeuw lag! In de afdaling richting Eupen werd, met name door Wim van Daal, zo hard gereden, dat volgen moeilijk was, laat staan overnemen. De "lege" benen hadden de grootste moeite met de direct hierna volgende steile klim. Enkele materiaalproblemen zorgden voor flink wat oponthoud. De hellingen begonnen nu echt te tellen.

In een zeer rustig tempo, vervolgden we onze weg naar de klim richting 3-landenpunt. Wim toonde zijn uitstekende conditie door kort na Thei als tweede boven te komen, terwijl Huub Helwegen de derde plaats bezette. Ook Johan en Arjan reden goed omhoog in deze voor hen onbekende streek. Na een korte pauze, waarbij wij veel bekijks trokken van de toeristen, begon de groep om half vier aan de laatste loodjes door het Zuid-Limburgse landschap.

In de klim naar Trintelen zorgden een tweetal wachtmeesters van het Korps Rijkspolitie voor een domper op deze, verder zo goed verlopen tocht. Piet werd gesommeerd tot stoppen en kreeg een bekeuring, omdat hij volgens de wachtmeesters op cruciale punten niet achter de groep mocht rijden, maar het peloton had moeten passeren. Dat de verkeersveiligheid dan flink in het geding was gekomen op de smalle, bochtige klim deerde hen blijkbaar niet. Ze zochten waarschijnlijk nog een slachtoffer voor die middag. Dit voorval zal ons lang heugen, zeker omdat het de eerste keer in het bestaan van de fietstrimclub was dat proces-verbaal opgemaakt werd voor een verkeersovertreding onzerzijds ! In een sfeer van balen en ergernis, verdwenen de laatste kilometers onder onze wielen richting de parkeerplaats van het Weverziekenhuis.

Omstreeks 16.30 uur hervatte het gezelschap de terugreis per auto.

VOOR AL UW
DRUKWERK.....DRUKKERIJ

o.a.
Geboortekaartjes
Huwelijkskaarten
Visitekaartjes

SCHUREN

Mergelweg 26a,
Tel. 04746 - 3706.

STIPTJE LEVERTIJD

DANKWOORD

Een speciaal woord van dank willen we richten tot onze vaste donateurs en sponsors, mensen die in het verenigingsleven oh zo welkom zijn !

CAFE J EVERS
Kerkstraat 3 Tel: 2248

Verenigingslokaal:
Spaarkas "ALLE DAGEN FEEST"
T.W.C. "DE LEKKE TUBE"
stamkroeg van de COLBOYS

CVB BANK CENTRALE VOLKSBANK
Mergelweg 26a, tel. 3706
GEOPEND: Dinsdag en donderdag van 18.00 - 19.00 uur en volgens afspraak op andere tijden.

VOOR AL UW
DRUKWERK.....DRUKKERIJ
SCHUREN
Mergelweg 26a, Tel. 04746 - 3706.
STIPTJE LEVERTIJD

Ook wij zitten niet stil...
U houdt niet van stilzitten. De Rabobank evenmin. Ook wij blazen het liefst wolkje in beweging. Om onze dienstverlening op peil te houden. En om het u nog makkelijker te maken. Zo heeft ieder een goede reden om aktief bezig te zijn.

Rabobank
Blijft aktief.

Ook een woord van dank willen we richten tot onze tientjesleden en mensen die zelfs geen lid van onze vereniging zijn, die ons steunen op momenten dat wij een beroep op hun doen. Zij stellen hun diensten belangeloos ter beschikking bij de diverse activiteiten; denk hierbij aan de tijdwaarneming tijdens de tijritten, de bemanning van de volgauto, de steun tijdens de werkzaamheden van de Nacht van Linne, de werkzaamheden rondom de feestavond.

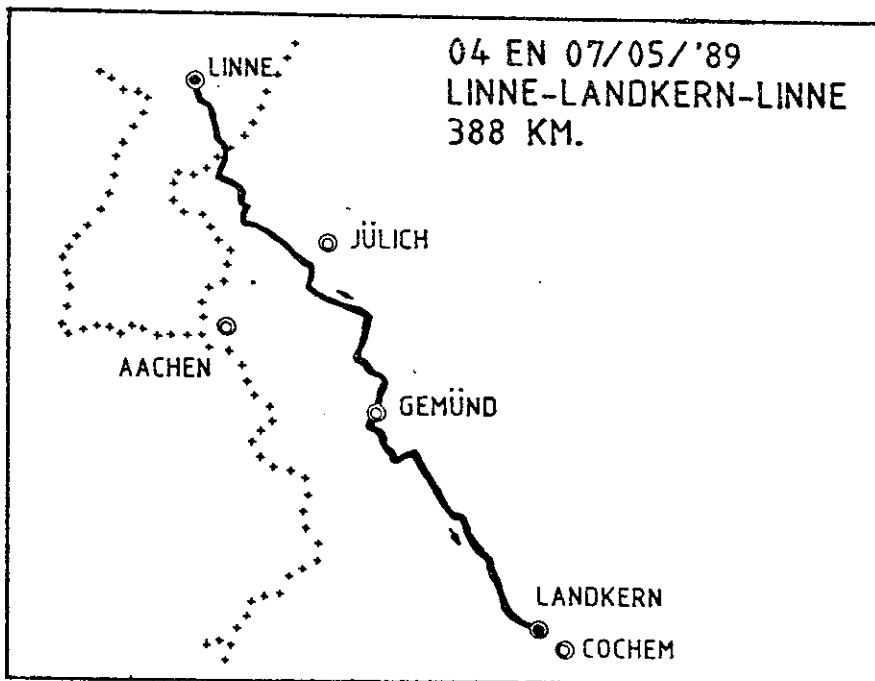
Ook is vorig jaar Jos Munnichs afgetreden als bestuurslid. Ondanks dat Jos slechts indirect betrokken was bij de fietsclub heeft hij vele jaren het penningmeesterschap voortreffelijk uitgevoerd. Jos, van harte bedankt voor die vele jaren !

De 4-daagse tocht naar het Duitse Landkern met Hemelvaart.

Donderdag 4 mei.

Het vertrekpunt dit jaar was wederom het Kerkplein voor café Evers. Elf renners kwamen bekapt en bezakt richting het startpunt, te weten Har Senssen, Huub Helwegen, Wim van Daal, Jos van Daal, Bert Hendrix, Math Slabbers, Huub Dahmen, Chris Schuren, Theo Vossen, Pierre Wolters, Ge Smits en Arjan Beunen. Chris behoorde niet tot de eigenlijke deelnemers aan deze 4-daagse marathon. Het was zijn bedoeling mee te fietsen tot het plaatsje Gemünd om vervolgens die dag via een andere weg terug te fietsen naar Linne. De deelname aan de trimklassieker Tilff-Bastenaken-Tilff noopten hem tot deze trainingstocht. De ruime volgwagen was beschikbaar gesteld door HELEAM BV te Echt. Onze vaste chauffeur, Jan van Erdewijk, was ook dit keer weer van de partij, evenals de schrijfster van dit artikel (zijn echtgenote I).

Enkele minuten na zevenen vertrok de groep, nagewuifd door Elly van Daal. De eerste kilometers verliepen voorspoedig en al vrij vlug fietsten wij op Duits grondgebied. Op eenderde van de tocht werden wij door een politieman geattendeerd op het feit dat z'on grote groep fietsers gebruik diende te maken van de weg en niet van het ernaast gelegen fietspad. Dit laatste werd maar wat graag

opgevolgd ! Bijna halverwege de tocht maakte Arjan op een stijgend gedeelte in het traject een val, doordat hij het achterwiel van Chris raakte. Het liep gelukkig allemaal goed af. Omstreeks 11.00 uur zaten de eerste 100 kilometer erop en volgde

de grote pauze. Door iedereen werd behoorlijk veel voedsel ingenomen, want in het tweede gedeelte van het parkoers zou het energieverbruik zondermeer hoger komen te liggen. Van Har Senssen is bekend dat hij voorstander is van korte pauzes. Op een bepaald moment vroeg Theo Vossen : "Hoelang kunnen wij nog pauzeren, tien minuten ?". Har reageerde hierop adrem : "Ja, nog twee minuten". Voor Ge Smits betekende de pauze het einde van deze fietstocht. Hij had teveel last van zijn knie om de tocht tot een goed einde te brengen. Zoals reeds eerder gememoreerd, was het tweede gedeelte zwaarder door de vele beklimmingsen, die elkaar in snel tempo opvolgden.

Omstreeks 14.00 uur arriveerden wij in het plaatsje Kelberg op plusminus 25 kilometer van Landkern. 'N aantal personen stapte het plaatselijk restaurant binnen, terwijl de rest nog 'n laatste maal de meegenomen proviand aansprak. Ge en Jan hadden in het restaurant een "huhnersuppe" besteld. Jammer voor de twee, maar de beide soepborden bleven ongeledigd, doordat "die suppe" teveel zout bevatte. Na een oponthoud van circa een half uur zette men aan voor de "finale". Op het laatste rechte stuk naar Landkern zorgde Arjan nog voor enige opschudding binnen de groep. Arjan miste een bocht, waardoor hij in de zanderige berm terecht kwam. Het verwonderde menigeen dat hij zich op de fiets had weten te houden. Omstreeks 15.45 uur arriveerden wij in landkern. Na een korte kennismaking met Rudolf Schaden volgde een rondje Bitburger Pils van het huis.

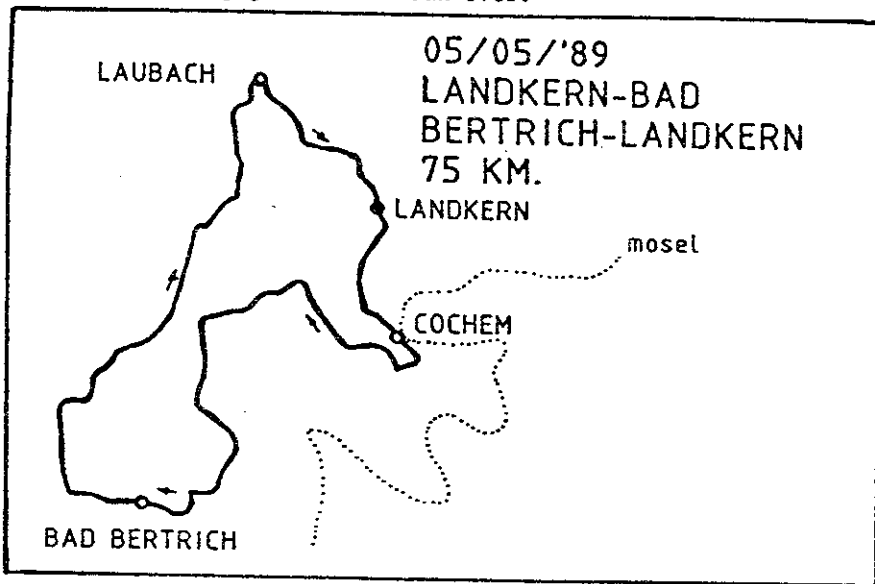
De andere dames, te weten Helmie van Daal, Elly van Daal en Anita Helwegen waren met de auto nog niet gearriveerd. Wim had het zich dit keer slim bekeken. Hij had namelijk zijn douchespullen zelf meegenomen, zodat hij niet behoefde te wachten op zijn eega. Dit was in 1988 namelijk grandioos misgelopen! Het zat deze dames ook dit jaar weer niet mee. Tegen 17.45 uur meldden zij zich in Gasthaus "Zur Post" na een omzwerving van 350 kilometers door het Nederlandse, Belgische en Duitse land !

De heerlijke maaltijd liet iedereen de inspanningen van die dag vergeten en na afloop hiervan werd koers gezet naar het Moeselstadje Cochem. Op een buitenterras werd plaatsgenomen en de ober had snel in de gaten dat deze groep wel wat vloeibaars kon gebruiken. Math bestelde voor de meesten "ein grosses bier", maar hem viel hem al gauw op dat de ober hiermee iets anders bedoelde. Halve liter glazen waren het resultaat en wat waren de jongens zoet Omstreeks 23.00 uur arriveerden wij weer in Landkern. Iedereen vond het toen welletjes en de bedsteden werden opgezocht.

Vrijdag 5 mei.

Het was deze dag prachtig weer. Wim had een mooie, maar pittige tocht in gedachte en dat bleek het achteraf ook te zijn. De tocht bevatte diverse pittige beklimmingsen, zoals de 25%-helling in de nabijheid van het "kurort" Bad Bertrich en de loodzware klim in het Maria Marthental. Nog steeds geveld door een onwillige knie, vergezelde Ge ons in de volgwagen en kon van de tocht genieten vanuit een geheel ander perspectief. Pierre Wolters hield vandaag ook een rustdag, eveneens vanwege knieproblemen. In het begin van de tocht deed zich nog een kleine valpartij voor, waarbij alleen Wim van Daal betrokken was. Wim had op een bepaald moment te

weinig snelheid om tijdig los te komen uit zijn Look-pedalen. Hij hield er gelukkig geen letsel aan over.

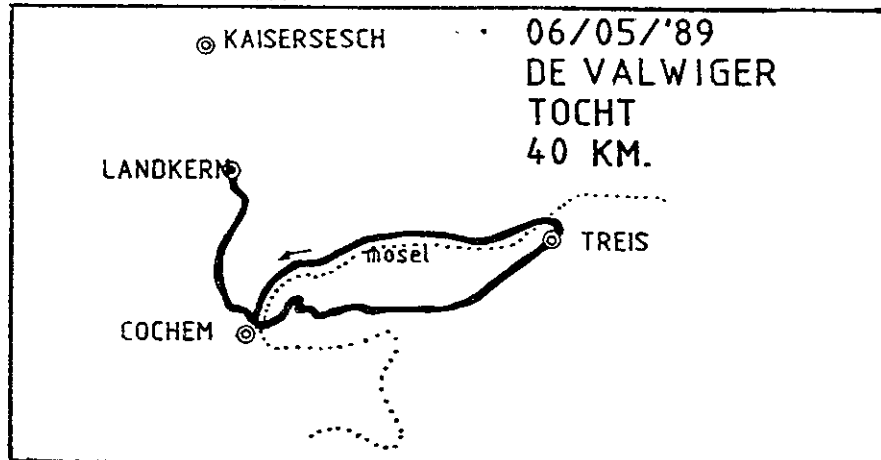
Tegen tweeën in de namiddag waren wij weer terug op onze "uitvalsbasis". Na een verkwikkende douche werd door iedereen een "kleine" maaltijd genomen, waarna het gezelschap in 2 ritten door Math met de Mitsubishi-bus naar Cochem gebracht werd. Net voor de warme maaltijd die avond, maakte Anita een flinke val op de binnenplaats van het Gasthaus. Zij blesseerde hierbij haar enkelbanden en achteraf bleek dat zij hiermee nog enkele weken zoet is geweest.

Die avond arriveerde Sjaak en Marlene Beunen met de 2 kleinsten uit hun kroost. Men was natuurlijk enorm benieuwd hoe Arjan op de heenweg gepresteerd had. Sjaak bood de mensen, die naar Cochem wilden, aan hen te brengen. Math, Theo, Arjan, Bert, Huub Dahmen, Ge, Jan en Paula schuwden een avondje stappen niet. De groep zocht een dicotheek op, waar het goed vertoeven was. De drankconsumptie lag op een behoorlijk peil en Huub kon het op den duur allemaal niet meer bijbenen. Het resultaat van deze uitspatting was trouwens bij de anderen eveneens merkbaar en zichtbaar! Enige tijd na middernacht liepen we terug naar de taxi-standplaats voor de kerk. Terwijl n enkeling nog een frietje nam, bestelde Math met behulp van een taxi-telefoon een taxi-busje: "Mit Slabbers aus Cochem !!!!!".

Zaterdag 6 mei.

Deze dag stond er een korte tocht op het programma. 'N rit van ongeveer 40 kilometer. Zeven trimmers gingen mee, te weten Jos, Wim, Theo, Har, Pierre, Math en Huub. Bert laste een rustdag in en vergezelde ons in de volgwagen. De overigen fietsten hun eigen tochtje. Om 10.30 uur vertrokken we richting Cochem, de brug over en linksaf richting Valwigerberg. Deze klim vergde veel van het lichaam, omdat het de eerste inspanning was die dag. Via Treis-

Karden bereikten we weer snel de Moesel en via het plaatsje Klotten fietsten wij in sneltreinvaart (de wind mee) Cochem binnen. Resterde nog een helse klim van plusminus 7 kilometers. Met "dikke benen" werd in deze klim gestreden om een of ander onbekend en nietszeggend klassement. Ik onthoud mij danook van verdere details!

Na de middagmaaltijd ging het wederom richting Cochem. Daar werd door menigeen ingeslagen voor de terugreis naar Linne. In Cochem ontmoetten wij nog Lex en Wil van Zandvoort en Hans en Truus Slabbers. Tegen zessen keerden wij terug naar Landkern en konden wij aanzitten voor een voortreffelijk avondmaal. In het cafe werd nog wat nagekaart over de voorbije dagen en binnen de kortste keren was het weer tijd voor de broodnodige nachtrust.

Zondag 7 mei.

Om zes uur werd de vroege morgenrust verstoord door inpakkende en zich naar beneden begevende fietstrimmers. Om half zeven konden wij het ontbijt gebruiken, zodat wij klokslag zeven uur op de fietsen zaten. De timing was dit jaar perfect, zodat Har Senssen volledig aan zijn trekken kwam. Iedereen had zich flink aangekleed, maar desondanks klaagde menigeen steen en been over de kou. Vooral de koude wind in de afdalingen was een ware marteling. Omstreeks elf uur arriveerden wij op onze bekende pauzestek in de nabijheid van Bergarten. Arjan ging voor een tijdje in de bus vanwege de koude.

Het tweede gedeelte van de terugreis werd in een zeer snel tempo afgewerkt. De talloze fietscomputertjes registreerden vaak snelheden van boven de 35 kilometers in het uur! Na de tweede pauze stapte Arjan weer op zijn stalen ros om het laatste gedeelte van het parkoers fietsend af te leggen. De eerste lekke band kreeg Jos in de buurt van Maria-Hoop. Omstreeks half drie arriveerden wij weer in Linne.

Jammer dat deze vierdaagse weer voorbij was. Het waren vier dagen met goed weer en aardig vertoeven in en rond Landkern.

Bescheiden rol weggelegd voor het voetballende 'Tuubteam'.

Op zaterdag 27 mei organiseerde de RKS Linne het derde mini-voetbaltournooi op het sportcomplex "Kraaiveld". Evenals het voorgaande jaar was onze vereniging ook dit jaar weer vertegenwoordigd met een voetbal(fietsers)team. Het team dat dit jaar een gooi naar de titel zou doen bestond uit de volgende leden: Tim Valkenburg, Arjan Beunen, Erik Vrinzen, Gustaaf Vocking, Don van Montfort en Bert Hendrix. Als invaller hadden wij af en toe de beschikking over scheidsrechter Jos van Daal.

Om 11.40 moesten we onze eerste wedstrijd spelen tegen 'Koolhaven'. Dit team werd door ons beschouwd als de sterkste uit de poule. De vreugde was dan ook immens groot toen we gelijk speelden tegen dit team. Alvorens tot dit resultaat te komen had onze Arjan al een straf tijd van 2 minuten aan zijn broek wegens het maken van een sliding. De uitslag van 0-0 tegen de poulesterkste gaf ons veel moed, maar

De tweede wedstrijd tegen de 'Stampers' zou ons een flinke morele tegenslag bezorgen. De uitslag hier was 7-0 in het voordeel van de 'Stampers'. Tijdens deze wedstrijd kreeg ons team geen poot aan de grond en werden wij bijna letterlijk onder de mat gestopt, waaraan de inzet het geheime wapen Jos van Daal ook niet mocht baten. Deze uitslag betekende voor ons al bijna zeker uitschakeling voor de volgende ronde.

De derde wedstrijd tegen de 'Lentekrans' kon wel weer eens positief verlopen. En zo kwam het ook uit! Ons team kwam verrassend op voorsprong door een mooie uitgespeelde goal. Enkele minuten later moesten wij door een foutje in de verdediging de gelijkmaker incasseren. Een paar seconden voor het eindsignaal dachten wij dat vrouwe fortuna toch aan onze zijde stond. Onze spits werd namelijk binnē de beruchte lijnen 'omver' gelopen en kreeg terecht een strafschop toebedeeld. Dit was de kans op een overwinning, maar Bert miste de strafschop: hij joeg de bal loeihard langs de verkeerde kant van de paal. Weg overwinning!

De vierde wedstrijd traden we in het veld tegen de beroemde en beruchte 'Colboys'. Deze wedstrijd werd nog slechts gezien als een formaliteit. Tijdens het verloop van de wedstrijd werd echter duidelijk dat er toch nog een puntje te pakken viel. Na diverse gemiste kansen aan beide zijden bleef de eindstand 1-1 op het scorebord staan. Een enigszins verrassend winstpunt.

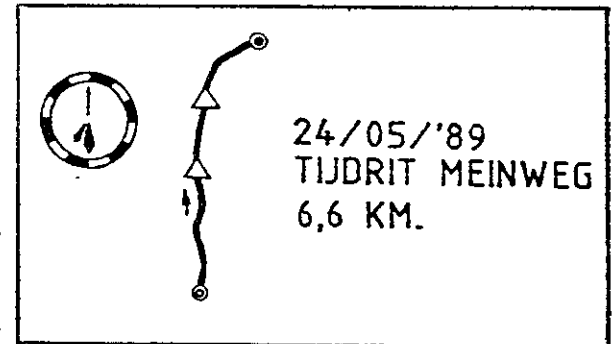
De laatste wedstrijd tegen 'St. Ceacilia' moest gewonnen worden om de laatste plaats in de poule te ontlopen. Toen wij zagen tegen welke spelers wij moesten aan treden dachten wij glimlachend: "Die 40-plussers drogen we eens lekker af ...!". Kwamen wij echter bedrogen uit. De realiteit was precies het tegenovergestelde. Wij kregen een flink pak slaag met ruime cijfers: 4-0. Zo mocht het verkeren dat we na een geslaagd sportief en vermoeiend toernooi genoeg moesten nemen met de laatste plaats in de poule.

Een ding is duidelijk: het volgende jaar nemen we wederom deel aan dit uitstekend georganiseerd toernooi. Pluimpje voor de organisatie, de RKS Linne.

Wim van Daal (A) en Maurice Stapper (B) winnaar van de eerste tijdrit om het clubkampioenschap 1989.

Evenals de A-groep ging ook de B-groep een onderlinge strijd aan met als inzet het eigen clubkampioenschap. De organisatie maakt geen verschil tussen de A- en B-groep. De renners verrijden hun tijdrit op dezelfde dagen, volgens dezelfde procedure (de beste tijd van drie tijdritten telt) en uiteraard over hetzelfde parkoers, het Meinweg-parkoers met een lengte van 6,6 km. Het feit dat de B-groep het 'voorprogramma' verzorgde van de titanen strijd om het 'echte' clubkampioenschap vormde vandaag geen belemmering voor prachtige prestaties van de heren. Maurice Stapper zou met zijn winnende tijd geen slecht figuur geslagen hebben bij de A-groep.

Het Meinweg-parkoers is behoorlijk selectief te noemen. Als klimmer is men op dit parkoers toch licht bevoordeeld. Dit neemt echter niet weg dat slechts de echte tijdrit-specialisten hier op de voorgrond kunnen treden. In de eerste meters stijgt de weg licht zodat men pas na 800 meter echt tempo kan maken. Glooiend loopt de weg in een tweetal bochten naar de eerste helling, die een behoorlijke inspanning vereist. Nadat men boven op deze helling weer op snelheid is gekomen wordt de weg licht dalend. Hier kan men echte topsnelheden bereiken. Al snel wordt men weer tot een nieuwe extra inspanning gedwongen door de tweede helling waarna de laatste 2 km vlak zijn, echter op deze hoogvlakte krijgt men weer last van de wind.

De weervoorsichten waren uitstekend voor de tijd van het jaar: de zeer matige wind stond weliswaar frontaal op de neus van de heren coureurs, de temperatuur was frisjes, maar zo waren de voorsichten in deze tijd van het jaar nog nooit geweest. De praktijk heeft weliswaar uitgewezen dat de tijden van deze tijdrit in het eindklassement niet overeind blijven, maar dat maakte de strijd vandaag niet minder hevig.

De strijd van de B-groep coureurs was kort maar hevig. Slechts vier coureurs verschenen aan de start, hetgeen de spanning niet ten goede kwam. Maurice Stapper was de grote winnaar: met ruim 30 seconde verschil liet hij Sjra Hulsbosch, Har van de Venne en Jack Tellers in deze volgorde achter zich. Jack Tellers werd tijdens zijn rit gehinderd door overstekende ruiters te paard. Hiermee verspeelde hij waarschijnlijk zijn tweede plaats.

Uitslag tijdrit clubkampioenschappen groep B op 24 mei.

1. Maurice Stapper	6,6 km in 12.38 min
2. Sjra Hulsbosch	13.09 op 0.31
3. Har van de Venne	13.16 op 0.38
4. Jack Tellers	13.20 op 0.42

De strijd in de A-groep was open. Twaalf renners verschenen aan het vertrek en door het ontbreken van een echte favoriet werd het een open strijd. Wim van Daal, evenals het vorige jaar reeds vroeg in het seizoen in een goede vorm verkerend, greep met klein verschil voor de eerste keer in zijn carrière als 'lekketuber' de eerste plaats. Verrassend was de tweede plek voor nieuwkomer Harry Cuypers, die een voortreffelijke indruk achterliet in zijn eerste tijdrit. Jos van Daal, door het Cochem-weekend op het juiste moment in vorm gekomen, eiste verrassend de derde plek op.

Na Jos noteerden we op de vierde plaats ex-quo de na elkaar gestartte Bert Hendrix en Bert Schlicher. Bert Hendrix bevond zich midden in de trainings opbouw voor de triatlon van Wessem hetgeen consequenties heeft voor zijn fietsconditie. Bert Schlicher daartegen is al vanaf januari in training. Van hem hadden we meer verwacht vandaag.

Math Slabbers won de strijd om de vijfde plaats. Hij had luttele voorsprong drie seconden op 'veteraan' Pierre Wolters. De tweede nieuweling, Johan Meuwissen bracht voor zijn doen een mooie tijd op de klokken en liet daarmee de derde junior, Arjan Beunen zo'n 25 seconden achter zich. Tussen dit tweetal nestelde Huub Helwegen zich op de achtste plaats.

De laatste plaatsen werden verdeeld onder Elbert Valkenburg, Dre Helwegen en Erik Vrinzen. Elbert ging hierbij met de tiende plek strijken, terwijl Dre, die pas enkele dagen in training was na een voorjaarsvakantie, elfde werd en de laatste plaats overliet aan Erik. Deze had echter als excuus de intensieve cursus van de laatste maanden, waardoor hij nauwelijks de gelegenheid had om de nodige trainingskilometers te maken.

Geen excuus heeft echter Tim Valkenburg. De clubkampioen van het voorgaande jaar toonde zich van zijn slechste zijde. Tim was weliswaar aanwezig op de de Meinweg maar weigerde te starten in de tijdrit. Schijnbaar mag een kampioen zich onttrekken aan de strijd als zijn vorm geen plaats op het podium garandeert!

Uitslag tijdrit clubkampioenschappen groep A op 24 mei.

1. Wim van Daal	6,6 km in 11.11 min
2. Harry Cuypers	11.16 op 0.05
3. Jos van Daal	11.17 op 0.06
4. Bert Hendrix	11.26 op 0.15
Bert Schlicher	z.t.
5. Math Slabbers	11.52 op 0.36
6. Pierre Wolters	11.55 op 0.39
7. Johan Meuwissen	12.12 op 1.01
8. Huub Helwegen	12.28 op 1.17
9. Arjan Beunen	12.37 op 1.26
10. Elbert Valkenburg	13.17 op 2.06
11. Dre Helwegen	13.20 op 2.09
12. Erik Vrinzen	13.43 op 2.32

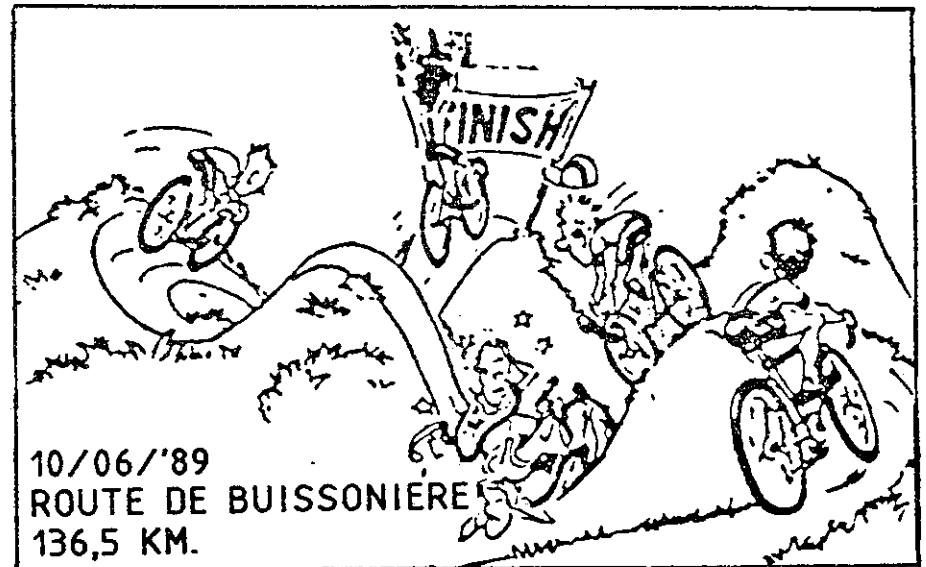
Route Buissonieres (135 km)

10 juni 1989.

Op een zonnige zaterdagmorgen vertrokken een drietal auto's richting zuiden om voor het derde opeenvolgende jaar een fietsroute te rijden door de Ardennen. Het vertrekpunt van de tocht was het plaatsje Tilff even ten zuiden van Luik. In de twee voorgaande jaren voerde de route ons over een gedeelte van het traject van de wielerklassieker Luik-Bastenaken-Luik. Dit jaar was er gekozen voor een alternatieve route, de Route Buissonieres. Het is een route die uitgezet is voor gemotoriseerd verkeer net zoals de ANWB routes in Nederland.

De aanloop via de beklimming naar Dolembreux was gelijk aan het eerste gedeelte van de vroegere Ardennentocht. Halverwege de beklimming werd nu echter rechtsaf geslagen. Wie gedacht had dat de beklimming al voorbij was, kwam bedrogen uit: de klim werd zelfs zwaarder.

In het prachtige zomerweer van die dag, in een schitterende omgeving vol natuurschoon, wisselden de (lange) beklimmingen zich af met de (lange) afdalingen. Na de prettige afdalingen werden de renners geconfronteerd met venijnige klimmetjes. Onderweg kon genoten worden van schitterende vergezichten; een prachtig groen landschap met mooie kleine plaatsjes daarin.

Wat op deze dag echter ontbrak was de "ploegdiscipline". Onze wegkapitein blonk uit door afwezigheid en tot overmaat van ramp ontbraken ook enkele vaste steunpilaren. Op achterblijvers werd vaak niet gewacht. Zelfs op de vlakkere stukken werd de groep renners uit elkaar getrokken tot 3 a 4 kleinere groepjes. Toen Arjan Beunen lek reed besloten de renners toch maar gewoon door te rijden. Pas enkele kilometers verder werd gestopt en kwam een

van de anderen terug om te zien waar de jongste telg van de groep gebleven was.

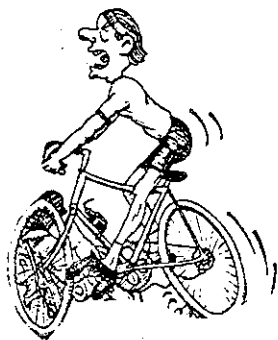
Loek Bevers (gastrijder en broer van ons clublid Wil Bevers) was als buitenstaander niet gewend te rijden in een groep van renners met verschillende capaciteiten. Ook de jongelingen Harrie Cuypers, Johan Meuwissen en Arjan Beunen waren hieraan nog niet gewend. Ze gingen onstuimig in de aanval als er weer geklommen diende te worden, hetgeen wel eens tot gevaarlijke verkeers-situaties leidde.

Voor Erik Vrinzen, met weinig fietskilometers in de benen en nauwelijks klimcapaciteiten, was het een moeilijke dag. Om voortdurend op enige afstand achter de groep te rijden viel zwaar tegen. Er werd pas gewacht boven op de top van de berg of zelfs pas enkele kilometers verder. Na uiteindelijk weer de meute bereikt te hebben werd tijdens de volgende beklimming de groep weer geheel uit elkaar getrokken. Bij de eerste pauze, na 60 kilometer, besloot Erik het reeds voor gezien te houden.

Na de pauze bleek dat de eerste 60 kilometer duidelijk de zwaarste kilometers van de hele tocht waren. Licht golvend en zelfs vlakke wegen kwamen nu onder de wielen. Toch hadden de eerdere loodzware kilometers hun tol geëist. Wil Bevers, tot dan toe nog goed aanklampend, besloot, mede door krampaanvallen, na 95 kilometer ook in de bus plaats te nemen.

Door de overgebleven acht fietsers werd gezocht naar een afkorting van de route, maar dat was in deze onbekende omgeving en natuurlijk door het ontbreken van de wegkapitein niet gemakkelijk. Na enige omzwervingen werd uiteindelijk toch een afkorting gevonden naar Tilff, het begin- en eindpunt van deze route.

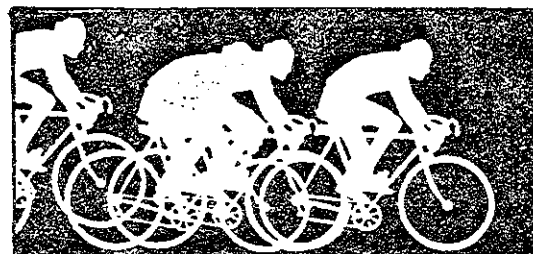
Onder het genot van een tweetal consumpties werd op een terras tegenover het kerkje van Tilff nog eens uitgebreid teruggekeken op deze mooie fietsdag. Middelpunt van de gesprekken waren vooral Huub Helwegen en Pierre Wolters, die vandaag een goed indruk achterlieten. Onze jonge renners vielen ook in positieve zin op, maar aan het eind van tocht kregen ze toch problemen. Maar zij hebben hun leeftijd nog in hun voordeel!

Toenemend "professionalisme" binnen de Tuub !

Onze vereniging bestaat nu acht jaar, maar ondanks deze relatief, korte periode zijn er enkele, opmerkelijke veranderingen in het fietsgedrag te bespeuren binnen onze vereniging.

Kijkend naar het begin van het seizoen, is het eerste dat opvalt het aantal verreden kilometers voor de officiële seizoensstart van onze club. Voor een paar personen loopt het oude seizoen zelfs gewoon door in het nieuwe en wordt de fiets in de winter geen "rustperiode" gegund. Deze mensen houden, indien het weer

Onze fotograaf flitste een aantal 'tubers' tijdens hun winteravondtraining!

het maar enigzins toelaat, 's winters hun specifieke fietsconditie op peil. Anderen, daarentegen, verkiezen een andere (sportieve) bezigheid. Tijdens de (extreem) zachte winters van de afgelopen jaren, was de verleiding extra groot om fietstochtjes te maken. Tegenwoordig heeft een behoorlijk aantal "lekketubers" danook al 500 tot 1000 kilometers in de benen, voordat gestart wordt met de officiële tochten in clubverband.

De laatste jaren is het praktisch geworden dat reeds gefietst wordt vanaf de eerste zondag na de carnaval. Een aantal zondagen wordt dan gezamenlijk naar de seizoensstart (eind maart/begin april) toegeleefd. Naar mijn idee is de zwaarte van de tochten in de eerste seizoensweken (qua afstand en hellingen) in de loop der jaren toegenomen. Dat zal in het algemeen geen problemen opleveren, door de zojuist besproken betere voorbereiding. Bovenstaande trend geldt in iets mindere mate ook voor het einde van het seizoen : de tochten lopen tot laat in het najaar door. Als je dit alles overziet, kan men een vergelijking met het professionele fietsen trekken. Ook daar is de laatste jaren de fietskalender, zowel aan het begin als aan het einde, uitgebreid.

Bij het nu volgende onderwerp, spreekt de groei naar professioneler fietsgedrag voor zichzelf. Elk jaar worden er enkele, grote tochten door onze club verreden, waarbij de fietsers steeds beter voorbereid aan de start verschijnen. In tegenstelling tot de eerste jaren zijn de leden die tegenwoordig aan de start van z'on tocht verschijnen conditioneel beter in staat de tocht redelijk tot goed te volbrengen. Dit is een goede ontwikkeling, aangezien het plezier in en tijdens het fietsen op deze manier voor alle deelnemers vergroot wordt. De gemiddelde snelheid is daardoor hoger komen te liggen, maar zolang de deelnemers hier geen moeite mee hebben, is dit geen probleem.

Misschien is het in de toekomst mogelijk om de afstand iets te vergroten of bijvoorbeeld een extra helling op te nemen in de route. Opvallend is het feit dat kleine wijzigingen in het routeschema, waarbij voor een bepaalde tocht karakteristieke

elementen (zoals een traditionele rustplaats of beklimming) behouden blijven, resulteren in een vergroting van het fietsplezier. Men rijdt dan niet jaar in jaar uit exact dezelfde route, waardoor factoren zoals saaiheid en eentonigheid beeldbepalend zouden kunnen worden.

Wat dat betreft is het programma voor de "gewone" tochten duidelijk verbeterd. Gedurende een seizoen wordt een bepaalde tocht niet vaker dan twee keer verreden en binnen redelijke grenzen mag de weg tussen 2 plaatsen zelf gekozen worden, waarbij vooral de fraaie en stille B-wegen volop gebruikt worden. Terugkerend bij de grote tochten is een volgend punt dat opvalt het verminderen van het aantal pauzes en tevens de kortere duur hiervan. De praktijk heeft ons op dit punt geleerd dat het minimaliseren van het aantal en de duur van de pauzes een gunstig effect heeft op het succesvol vutotellen van een trintocht. Lange pauzes resulteren vaak in stijve en verkrampde beenspieren, terwijl teveel pauzes voor goed getrainde fietstrimmers overbodig zijn.

Een volgende verandering betreft de zogenaamde verplaatsings-tochten, die sedert 3 seizoenen binnen onze vereniging georganiseerd worden. Voornamelijk om de specifieke klimconditie zoveel mogelijk te vergroten, maken de heren fietsers de laatste jaren

Door intensievere training zou men kortere afstanden kunnen trainen..... aldus de geleerden!

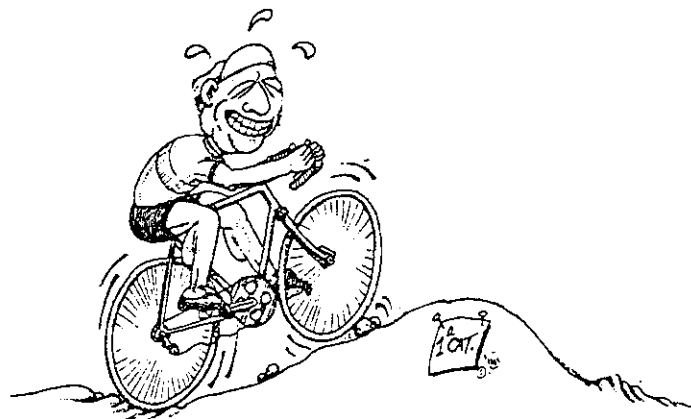
gebruik van de auto om de start en finish buiten Linne te kunnen leggen. Ook hier is de overeenkomst met het professionele fietsen wederom opvallend. Vanaf het begin van de tachtiger jaren is de

wetenschap zich steeds meer gaan bemoeien met de conditie van de coureurs.

In andere takken van sport zagen wij dit verschijnsel al eerder optreden, maar nu ontstonden ook voor de wielrensport wetenschappelijk onderbouwde trainingmethoden en -schema's. De bestaande methode, waarbij zonder al te veel na te denken zoveel mogelijk kilometers gemaakt moesten worden om de vorm te pakken te krijgen, bleek in eerste instantie volgens de geleerden en later ook door een groeiend aantal coureurs niet meer te deugen. Met veel kortere, maar wel intensievere en meer gerichte trainingmethoden zou men de topvorm veel sneller te pakken krijgen en zelfs nog kunnen vergroten ten opzichte van de oude trainingsaanpak. Haast vanzelfsprekend is de doorsnee lekke tuber, na enige tijd, ook beïnvloed door deze nieuwe denkwijze. Een van de belangrijkste redenen voor het ontstaan van de verplaatsingstochten, is danook het meer gericht kunnen trainen voor de reliefrijke grote tochten, aangezien de echte heuvels pas diep in het zuiden van onze glooiende provincie opduiken.

In de beginjaren verliep de voorbereiding op de klimtochten ook bij de lekke tubers nog volgens de bekende uitdrukking: "blik op oneindig en verstand op nul", waarbij zoveel mogelijk, desnoods vlakke kilometers gereden werden. Tegenwoordig wordt echter door sommige coureurs ter voorbereiding op deze verplaatsingstochten al een verplaatsing ondernomen als extra training. Omdat we de laatste jaren de beschikking hebben over een aanhangwagen en fietsimperials voor het transport van de fietsen, is het nu ook mogelijk een verplaatsingstocht te maken. Voor een aantal mensen zal het fietsen door een mooie streek, die heen en terug niet in een dag bereikbaar is vanuit Linne per fiets, ook een reden zijn om deel te nemen aan zo'n tocht.

In het voorgaande heb ik willen aangeven, hoe geleidelijk aan de gewoonten en gebruiken binnen onze vereniging veranderd zijn. De onwetende, ontdekkende fietser, fietsend in een rommelige en toch ook iets ongedwongere sfeer uit de beginjaren is daarbij veranderd in een ervaren en lichamelijk goed voorbereide coureur, koersend onder een betere en veiligere, maar ook strakkere organisatie. Dit zal met name de leden van het eerste uur overvallen.

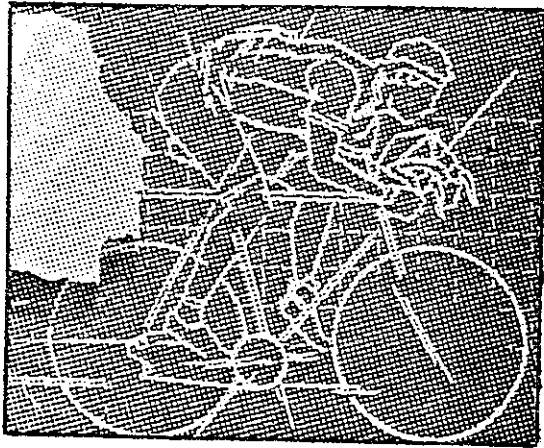

Tijdrit clubkampioenschap.

28 juni 1989.

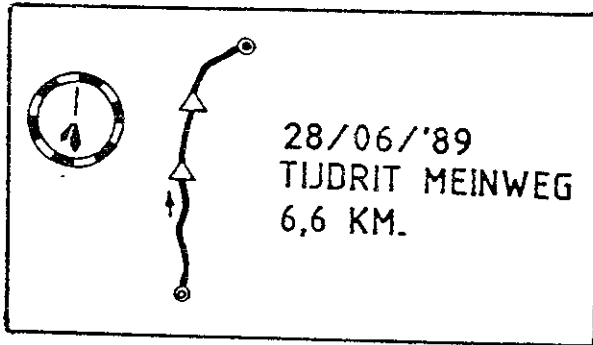
Harry Cuypers aerodynamisch naar een nieuw tijdrit record.

Iedereen keek voor de start zijn ogen uft naar de fiets van Harry Cuypers: een echte tijdritfiets die hij van de Fa. Jo Geurts ter beschikking gekregen om de tijdrit van de 'Lekke Tube' te verrijden. Wat was er aan de hand: Harry had een nieuwe fiets besteld, maar die kon nog niet geleverd worden. Resultaat: als

'noodoplossing' een super aerodynamische fiets, dicht achterwiel, klein voorwiel en misschien wel het aller belangrijkste, een in topvorm verkerende Harry Cuypers en de meest optimale weersomstandigheden van de laatste jaren. Een harde wind blies hard op de rug van de renners! Het kan best zo zijn dat de uitslag van vandaag tevens de einstand zal gaan worden in de strijd om het clubkampioenschap.

Kortom, alle omstandigheden voor een nieuw parkoersrecord waren voorhanden. En dat record kwam er dus ook: 10.21 min, 20 seconden sneller dan het oude record van Harry Schuren, viervoudig clubkampioen. Wat een gigantische prestatie van deze jonge nieuwkomer in de club. Met een gemiddelde van krap 38 km/u raasde Harry over dit zware parkoers. Maar tot ieders verrassing kon ook Tim Valkenburg, de huidige clubkampioen zeer dicht in Harry's buurt blijven. Slechts luttele 4 seconden hoefde Tim maar prijs te geven op Harry. Daarmee bevestigde Tim zijn faam als erkend tijdrijder.

zijn slechte vorm besloot om ook deel te nemen, eiste de vierde plaats op net voor Johan Meuwissen, die nog net binnen de elf minuten eindigde. Daarmee verbeterde Johan zijn tijd uit de

Opvallend was ook de prestatie van Jos van Daal. Daar waar zijn broer Wim de zenuwen na zijn zege in de eerste tijdrit niet de baas werd, zette Jos met 10.33 min eveneens een toptijd neer. Hiermee was ook Jos sneller dan het oude record van Harrie Schuren. Theo Vossen die ondanks zijn

eerste tijdrit met 1.14 min., een prestatieverbetering die door niemand ook maar benaderd werd.

Wim van Daal kon, zoals reeds aangehaald, zijn goede klassering niet waarmaken en moest genoegen nemen met een zesde plaats. Achter hem viel een groot gat van 25 seconden. De strijd om de zesde plaats werd gewonnen door Bert Hendrix, die zijn tijd van de eerste tijdrit evenaarde. Patrick van Melick, een andere nieuweling binnen de club, en Huub Dahmen volgden. Na Huub viel wederom een gat van 25 seconden waarna de strijd om de tiende plaats werd gewonnen door Huub Helwegen gevolgd door Arjan Beunen en Erik Vrinzen, die allen uitstekende tijden lieten klokken.

Uitslag tijdrit clubkampioenschappen groep A op 28 juni.

	6,6 km in 10.21 min	
1. Harry Cuypers	10.25	op 0.04
2. Tim Valkenburg	10.33	op 0.12
3. Jos van Daal	10.53	op 0.32
4. Theo Vossen	10.58	op 0.37
5. Johan Meuwissen	11.02	op 0.41
6. Wim van Daal	11.26	op 1.05
7. Bert Hendrix	11.30	op 1.09
8. Patrick van Melick	11.32	op 1.11
9. Huub Dahmen	11.56	op 1.35
10. Huub Helwegen	12.06	op 1.45
11. Arjan Beunen	12.20	op 1.59
12. Erik Vrinzen		

De strijd bij de B-groep was ongekend spannend. Gezien de weersomstandigheden en het grote aantal aanwezigen was het al bijna zeker dat Maurice Stapper zijn leidende positie zou kwijt raken. En dat gebeurde ook. Het werd een grandioos familiefeest, want naast de overwinning van Cuypers Jr. bij de A-groep won Cuypers Sr. de strijd bij de B-groep in een tijd van 11.38 min. Vader Piet en zoon Harry stonden na afloop van de tijdrit in het middelpunt van de belangstelling.

Sjra Hulsbosch eiste evenals in eerste tijdrit de tweede plek voor zich op. Deze zwaar gebouwde voetbalscheidsrechter heeft weliswaar enig nadeel van zijn gewicht, maar dat maakt hij ruimschoots goed met de enorme kracht die hij uit zijn lichaam kan persen. Arnold Leenen, jarenlang zowel plaatselijk als regionaal bekend als voetballer, eindigde op een mooie derde plaats.

Ongekend fel was de strijd voor de vierde plaats. Oud A-groep lid Bert Theelen ging met de eer strijken op 6 seconden gevolgd door Cees Mols, die zelf wederom 6 seconden voorsprong had op Sjef Bok. Geert Hanssen, pas recentelijk lid van de vereniging, had duidelijk moeite met het fenomeen tijdrijden op zich. Zodra zijn conditie verbeterd is, zullen we nog van hem horen.

Uitslag tijdrit clubkampioenschappen groep B op 28 juni.

	6,6 km in 11.38 min	
1. Piet Cuypers	11.50	op 0.12
2. Sjra Hulsbosch	12.03	op 0.25
3. Arnold Leenen	12.27	op 0.49
4. Bert Theelen	12.33	op 0.55
5. Cees Mols	12.39	op 1.01
6. Sjef Bok	13.18	op 1.40
7. Geert Hanssen		

De Kempenroute

30 juni 1989.

Het is zaterdag 30 juni 1989. Volgens het programma-overzicht tijd voor één van de jaarlijks terugkerende toevenementen van "De Lekke Tube". In dit geval de geduchte "Kempenroute", die door zijn typische stenen straten, de afstand, maar vooral door de regen, de wind, de modder en het pechduiveltje dit jaar tot een ware "Parijs - Roubaix" werd. De optimisten die zich, op dat moment nog niet wetend welk een onheil hen te wachten staat, verzamelen op het rennerskwartier zijn: Dré Helwegen, Huub Helwegen, Pierre Wolters, Har Senssen, Erik Vrinzen, Jos van Daal, Harry Cuypers, Johan Meuwissen en chef d'équipe Wim van Daal.

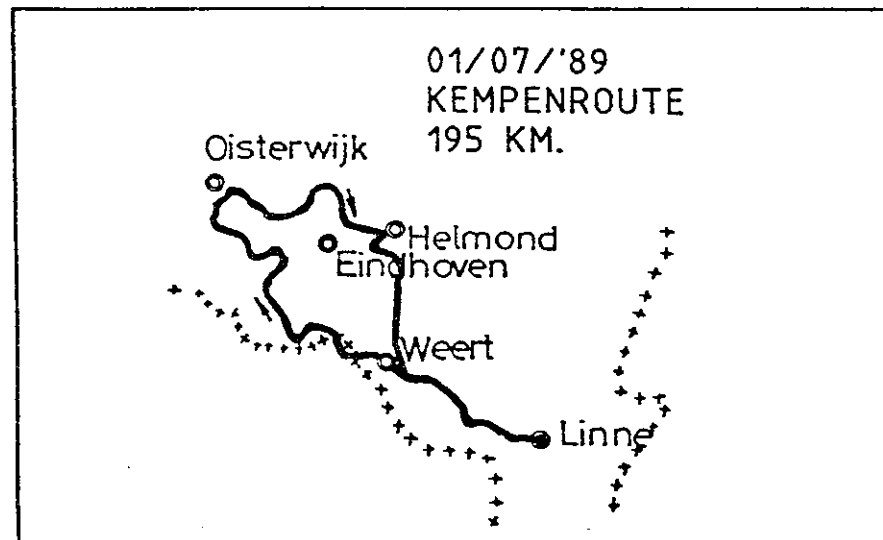
Het voor het vertrek nog goed gehumeerde gezelschap wordt gecompliceerd door 4 gastrenners, te weten: P. Hendriks uit Haelen, die al eens eerder de weg naar Linne wist te vinden, M. Houwen uit Heel, E. Tiggelaar uit Maasbracht, die het avontuur aandurft zonder koersbroek en E. Bainsi, die vanwege zijn Italiaanse accent spoedig wordt omgedoopt tot "Bugno". Natuurlijk ontbreken, riant en vooral droog gezeteld in de mitsubishi bus, ploegleider Jan van Erdewijk en zijn fysisch/psychisch begeleidster Paula, die haar eerste-hulp diensten nog zal kunnen bewijzen, niet. Grote afwezige is Bert Schlicher, die de rit op woensdag verstek had laten gaan om zelf extra training op te doen voor vandaag. Hij wordt geteisterd door ziekte.

Klokslag 8 uur geeft Har, wie anders !?, het teken dat hij wil starten en zet de groep aan tot het bewegen van de trappers. Kennelijk zijn de weergoden ons slechtgezind want nabij Maasbracht vindt al de eerste afkoeling plaats. Via Stamproy en Weert bereiken we, al mopperend over het weer, Budel-Schoot, de plaats waar de "Kempenroute" van start gaat. Door de nu inmiddels hevige regenval worden de toch al natte voeten hebbende renners gedwongen de regenjassen, voor zover die aanwezig zijn, aan te trekken. Nauwelijks zijn de jassen aan of er is sprake van de eerste valpartijen doordat een spoorweg overgestoken moet worden die vrijwel evenwijdig loopt aan onze rijrichting. M. Houwen en even later ook Harry Cuypers, wiens eerste rit dit is op zijn dan nog nieuwe, blinkende stalen ros, vallen. Gelukkig blijft de schade door de geringe snelheid beperkt.

Een tiental kilometers verderop wacht de renners opnieuw oponthoudt, doordat E. Tiggelaar een lekke tube krijgt zonder zelf de juiste know-how over het plakken van zo'n tube te kennen. Met behulp van Wim en E. Bainsi, laatstgenoemde zelf ook op tubes rijdend, wordt dit euvel snel en vakkundig verholpen. Maar voor de coureur uit Maasbracht houdt de ellende nog niet op want na zo'n 40 km gefietst te hebben, het gezelschap bevindt zich dan in de buurt van Borkel, breekt zijn bidonhouder af zodat Wim van Daal (met 2 bidonhouders) vanaf dat moment uitstekend zijn rol van knecht kan vervullen.

Na vanaf Linne gedurende 2 uur op kop gereden te hebben besluit Har Senssen maar eens een kijkje achter in de groep te gaan nemen zodat Erik Vrinzen en Johan Meuwissen de renners door de kenmerkende dorpjes met hun straten van kinderkopjes en stenen kunnen leiden. Gelukkig zijn deze straten relatief droog, want wie kent niet de acrobatische taferelen die men moet uithalen om op natte kinderkopjes het juiste evenwicht te behouden. Ook voor

Harry Cuypers houdt het leed nog niet op, want door met zijn voorwiel in een kuil terecht te komen, loopt zijn voorband met een harde sisser leeg. Nadat ervaren "lekke tube specialisten" Harry de helpende hand hebben toegestoken, komt de groep, ver achterliggend op schema, weer langzaam in beweging. Even later echter wordt E. Bainsi het zoveelste slachtoffer van het pechduiveltje. Hij besluit zijn tube in de bus te plakken zodat de groep kan doorrijden.

Met al deze pech achter de rug hebbende en nog vrezend voor wat komen zal besluit men rond 12.00 uur in Oerle te pauzeren. Gestopt wordt voor het plaatselijke café dat bij aankomst toch duidelijk geopend scheen te zijn. Maar wanneer Dré Helwegen, vergezeld van Harry Cuypers en Johan Meuwissen, zich te goed wil doen aan de specialiteiten van het huis, blijkt de deur opeens op slot te zijn!

Nadat een ieder de lunch en enkele hartverwarmende middelen tot zich heeft genomen en de, zo schijnt het, op alles voorbereide Jos nieuwe kleding heeft aangetrokken (iets waar de andere renners jaloers op kunnen zijn) kan er weer met "frisse" moed vertrokken worden. Vanwege de slechte weersomstandigheden wordt er besloten de route in te korten. Na enig speurwerk van Wim komen uiteindelijk via Wintelre weer op het juiste (fiets)pad. Ondertussen zwammen de renners door de hevige regenval bijna in hun koersbroek.

Na de pauze leek het er even op dat het pechduiveltje opgehouden was ons langer te tarten (het tempo zat er dan ook goed in) maar in Son en Breugel slaat het opnieuw verbittert toe. In één klap blijken drie mensen een lekke band te hebben. Terwijl iedereen druk in de weer is om zijn lekke band te vervangen, komt Huub Helwegen glimlachend toekijkend en leunend op zijn zadel er plotseling achter dat hij zelf ook een lekke band heeft. E. Tiggelaar heeft echter geen reservetube meer en besluit om in de bus te stappen.

Nadat iedereen ook tevens van dit oponthoud gebruikt heeft gemaakt om opnieuw enige reserves tot zich te nemen, wordt de koers weer hervat. We besluiten echter om vanwege de aanhoudende regen de tocht nog verder in te korten en via Someren naar Weert te fietsen om van daaruit zo snel mogelijk richting Linne terug te keren. Op weg naar Nederweert is er wederom sprake van een lekke band. Opnieuw is het Huub, een toch altijd gerespecteerd "lekrijder", die zijn reserveset tevoorschijn moet halen. Ook hij begint langzaam door zijn voorraad banden heen te raken.

Opnieuw hebben de renners wind tegen en doordat de vermoeidheid en de afkoeling van de spieren door het (te) vaak stoppen heeft toegeslagen, vindt de aflossing snel plaats. Vooral langs het kanaal waar de wind en de regen vrij spel hebben, valt het de renners zwaar om de snelheid er goed in te houden. De derde valpartij van de dag ontstaat even verderop : M. Houwen, niet gewend aan het fietsen in een grote groep, raakt met zijn voorwiel de grasrand naast het fietspad en treft vervolgens het wiel van de naast hem rijdende Dré Helwegen waardoor beiden vallen. Huub valt echter ook doordat hij achter M. Houwen rijdt en niet meer in staat is om te remmen. Het voorwiel van M. Houwen is beschadigd en Dré mist enige spaken in zijn voorwiel. Beiden besluiten in de bus te stappen om daar Jan, Paula, E. Tiggelaar en E. Baini, die al eerder was ingestapt omdat hij weer lek had gereden en geen reservetubes meer had, gezelschap te gaan houden. De heren achter in de bus kunnen van geluk spreken dat we de bus bij ons hebben want met vier man in een Seat Terra zou toch echt niet gekund hebben.

Huub blijkt enige schaafwonden aan het zitvlak te hebben maar wil de tocht uitfietsen. Snel wordt de koers hervat maar (het begint ééntonig te worden) nadat men weer het juiste tempo heeft gevonden moet er voor de zoveelste keer gestopt worden omdat we stuiten op een wegafzetting langs het kanaal. Er blijft niets anders over dan een korte omweg te nemen. De rest van de tocht, hoewel dit niet meer veel kilometers zijn, verloopt voorspoedig. Nog even wordt er een kleine stop gemaakt om ook deze laatste kilometers nog met genoeg energie te kunnen afleggen.

Zodra men op de bordenwijzers Linne ziet staan, beginnen de trappers sneller rond te draaien. Wanneer we dan eindelijk na zo'n 200 km. gefiets te hebben, terug zijn bij het clublokaal, uiten allen hun vreugde dat ze de tocht (weer) hebben kunnen volbrengen. Inmiddels wijst de klok al bijna 5 uur aan en allen verlaten dan ook spoedig het verzamelpunt om thuis de laag modder van hun gezicht te wassen en de fiets een goede onderhoudsbeurt te kunnen geven.

Een avondje op pad met de B-groep.

1 augustus 1989.

Op uitnodiging van het bestuur trok ik een avond op met de B-groep tijdens een van hun woensdagavond fietstochten. Deze groep, al aktief sinds 1988, is in dit jaar als nieuwe tak toegevoegd aan de "De Lekke Tube". Ik koos de tocht van dinsdagavond (!) 1 augustus, de "Grensland Safari route" over een afstand van 70 km.

Een kwartier na zes spoed ik mij naar het kerkplein nabij clublokaal café Evers. Hier verzamelt de B-groep zich voor een extra lange tocht. Vandaar ook dat het vertrek is vastgesteld op 18.30 uur. Het is helemaal nog niet druk; de A-groep vertrekt om 19.00 uur voor hun tocht. Math Slabbers, die namens het bestuur als 'wegkapitein' meegaat, is al present met de intekenlijst. Als volleerde profs werpen de renners eerst een blik naar de nabij gelegen Martinus kerk gevolgd door het tekenen van de presentielijst. De vereniging houdt de opkomsten goed bij voor het opkomstenklassement, waarin Piet Cuypers en de vandaag afwezige Sjra Hulsbosch op dit moment de leiding hebben.

Naast de vijf B-groep leden (A. Leenen, B. Theelen, P. Cuypers, J. Tellers en H. van de Venne) zijn ook vier gasttrimmers (R. Vrinzen, W. Hansen, J. Hannen en C. Ruyters) present. Zij maken gebruik van de mogelijkheid om drie proeftochten mee te maken alvorens zij beslissen om lid te worden van de vereniging. Voeg daarbij Math Slabbers en ondergetekende, waardoor het totaal op 11 trimmers komt. Een leuke groep, nietwaar? Later werd bekend dat B-groep lid C. Mols het programma slecht gelezen had; hij kwam om 19.00 uur aan de start en zocht verbaasd naar zijn makkers. Het getuigd van karakter dat Cees zonder mokken aansloot bij de A-groep hetgeen garant staat voor een zwaar avondje!

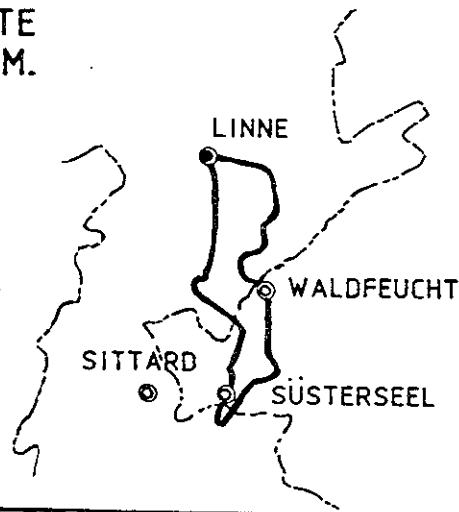
Het weer is natuurlijk belangrijk; Math noteert op het inschrijfformulier 'felle' wind, nauwelijks zon en licht bewolkt. Als een echte weerman meet hij met zijn duim een temperatuur van 17 graden. We vertrekken richting Montfort. Het tempo is redelijk en er wordt druk gepraat. Op kop rijden Jack Tellers en Piet Cuypers. Ook Arnold Leenen zit er fris bij. Hij heeft zich aangemeld bij de A-groep voor de 200 km lange Zuid-Limburg rondrit en heeft daar speciaal voor getraind.

We genieten van de omgeving en wachten af welke wegen vanavond uit de toverhoed van de programmamaker getoverd zijn. Iedereen benadrukt vanavond dat het ongelofelijk is hoe weinig mooie B-wegen bekend zijn bij de mensen. Af en toe hebben zij het idee dat ze hopeloos verdwaald zijn, om vervolgens verbaasd te kijken: "Tsjonge, komen we hier uit", hoor je dan in het peleton.

In Montfort is het prijs! Als we afslaan richting Pepijnklinieken komt ons een traktor tegen waaraan een landbouwwerktuig is gekoppeld met gevaarlijke ijzeren pinnen die aan onze kant van de weg uitsteken. Uiteraard gaat iedereen achter elkaar rijden, maar ieders ogen zijn gefocust op die ijzeren pinnen. Hierdoor ontgaat ons die dikke steen aan de rand van de weg. De eerste renner kan hem nog ontwijken, maar Jack Tellers, de nummer twee, treft de steen precies in het midden en vliegt door de lucht. Ook Jan Hannen treft de steen, maar die houdt er slechts een lekke band aan over. Langzaam komt Jack overeind en grijpt naar zijn hoofd en nek.

Jack is op zijn hoofd terecht gekomen in de berm van de weg en vervolgens op zijn rug gerold. Gelukkig droeg hij zijn (verplichte) valhelm, die de klap toch enigszins opving. De schade aan zijn fiets valt mee, maar zijn stuur zit los en zijn voorband is lek. Na reparatie besluit Jack wijselijk de huisreis te aanvaarden terwijl de groep de tocht voortzet. Natuurlijk wordt er druk nagebabbeld over het voorval, maar een ieder houdt de aandacht toch angstvallig op de weg.

01/08/'89
**GRENSLAND-SAFARI
 ROUTE
 61 KM.**

Bert Theelen en Har van de Venne hebben de kop genomen. De groep passeert Koningsbosch langs het plaatselijke voetbalveld. Nabij Koningsbosch passeren we de grens en volgen de route zuidwaarts richting Susterseel en Hillensberg. Midden in het centrum van dit dorpje ligt een leuke klim richting Doenrade, een van de weinige hellingen die in het B-programma zijn opgenomen. Evenals bij de A-groep wordt ook nu volop tempo gemaakt en wordt er gestreden voor de bergprijs. Op de top wordt volgens afspraak keurig gewacht todat de groep weer compleet is.

Over een glooiend parkoers te midden van de bosrijke omgeving van Kievelberg en Breberen onderhoudt de groep een strak tempo. Een van de gastrenners krijgt op de korte hellingen problemen, hetgeen aanleiding is voor de groep om 'een tandje lichter' te schakelen. "Samen uit, samen thuis" is het motto wat bij 'De Lekke Tube' hoog in het vaandel staat, en dat motto brengt de groep zonder te morren in de praktijk. De sterke renners steken de borst vooruit om zoveel mogelijk wind te vangen, zodat de andere renners uit de wind kunnen rijden.

fietsend van Bocket naar Waldfeucht heeft Chris Ruyters de kop genomen. Hij maakt ook een sterke indruk. Voordat hij besloot als gasttrimmer mee te gaan met de B-groep heeft hij zelf alleen voldoende getraind. Dit is een voorwaarde als men midden in het

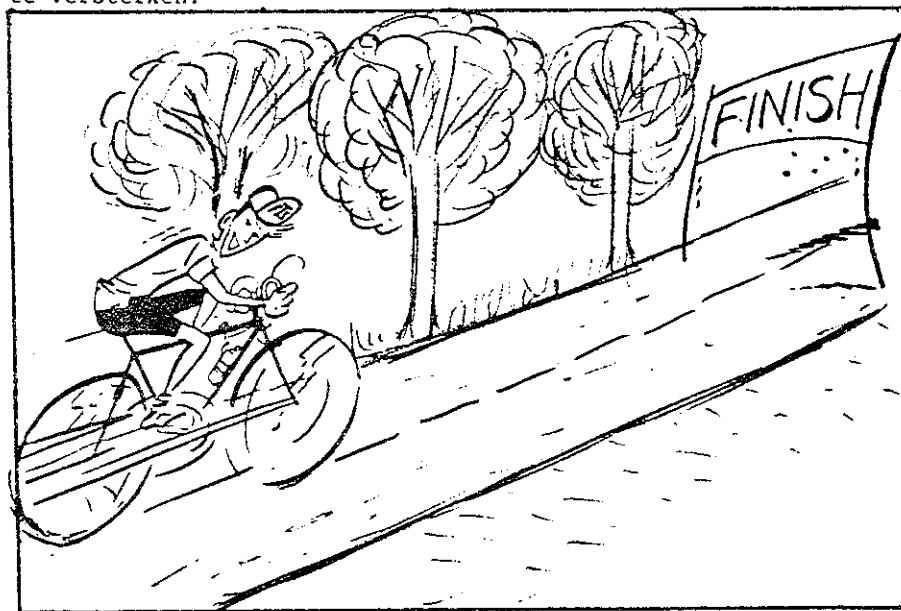
seizoen zomaar besluit om met een getrainde groep mee te gaan. Wiel Hansen rijdt naast hem. Deze veteraan getuigt van een goede conditie en heeft een soepele tred.

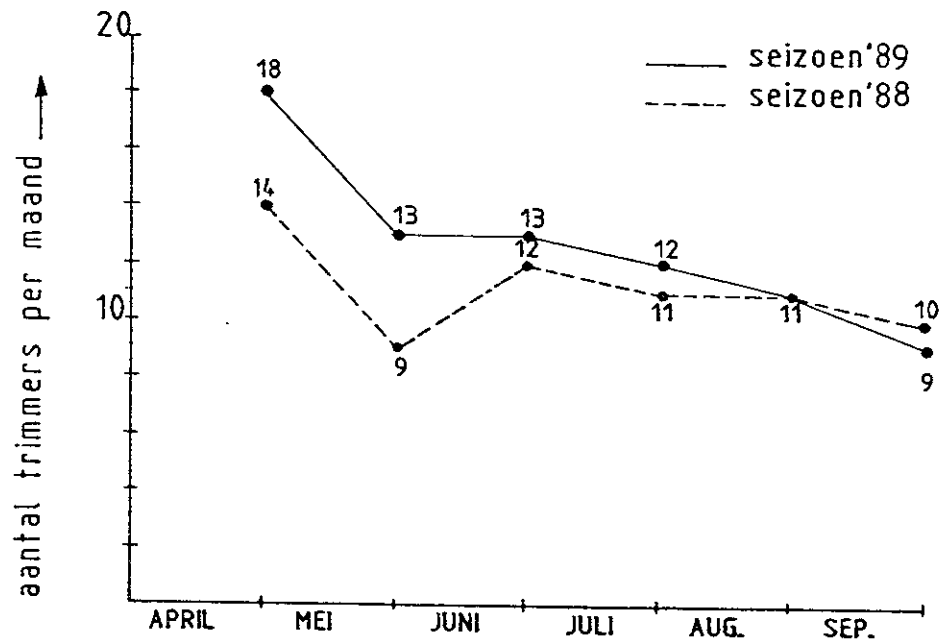
Maar verreweg de sterkste indruk mat onze jongste gasttrimmer, Rob Vrinzen, die wel heel gemakkelijk het tempo van de groep volgt. Een kort gesprek met hem bevestigt mijn indruk: ook hij heeft al meer dan voldoende trainingskilometers in de benen en ik verwacht dat hij spoedig zijn opwachting in de A-groep zal maken. Rob bevestigt mijn vermoeden als ik er met hem over spreek. Maar op korte termijn heeft hij weinig tijd. "We zullen wel zien wat de toekomst brengt", besluit hij ons gesprek veelzeggend.

In Walfeucht besluit Math Slabbers als wegkapitein om de route af te korten en via Maria Hoop huiswaarts te keren. Aangezien het woord van de wegkapitein heilig is en natuurlijk gezien de vermoedheid bij diverse renners zijn er geen protesten. Voor de vierde keer passeren we een douanepost. Ook bij deze post geen teken van douaniers, zodat we ongehinderd het nederlandse kunnen oprijden.

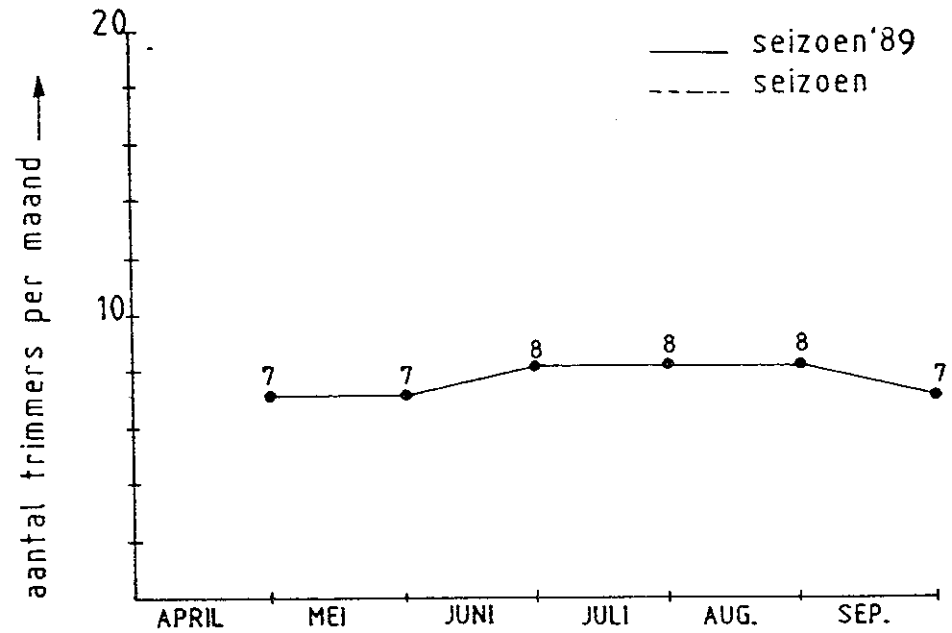
De huisweg loopt via St O'berg, alwaar Jan Hannen nogmaals lek rijdt: zijn tweede vandaag. Aangezien Jan geen reserve band meer heeft, krijgt hij zonder te vragen een binnenband van een andere renner: ook dat is teamgeest! Van alle kanten krijgt de vermoeide Jan hulp bij het wisselen van de band. Spoedig vervolgen we onze weg richting Linne.

Vermoeid arriveren we bij ons clublokaal. Doordat we de route gezien de tijd hadden ingekort prijkte er maar 60,9 km op de teller. Daarvoor had de groep 2.11 min pure fietstijd verbruikt, hetgeen een gemiddelde op de teller brengt van 27,8 km/u. Gezien het geaccidenteerde parkoers een aardig gemiddelde voor de B-groep. Een blik op de deur van cafe Evers leert ons dat deze gesloten is. Helaas kunnen we niet nakaarten onder genot van een gezellig glaasje aan de tap. Dit zou toch eigenlijk enkele keren per jaar moeten gebeuren om de onderlinge vriendschappelijke band te versterken!

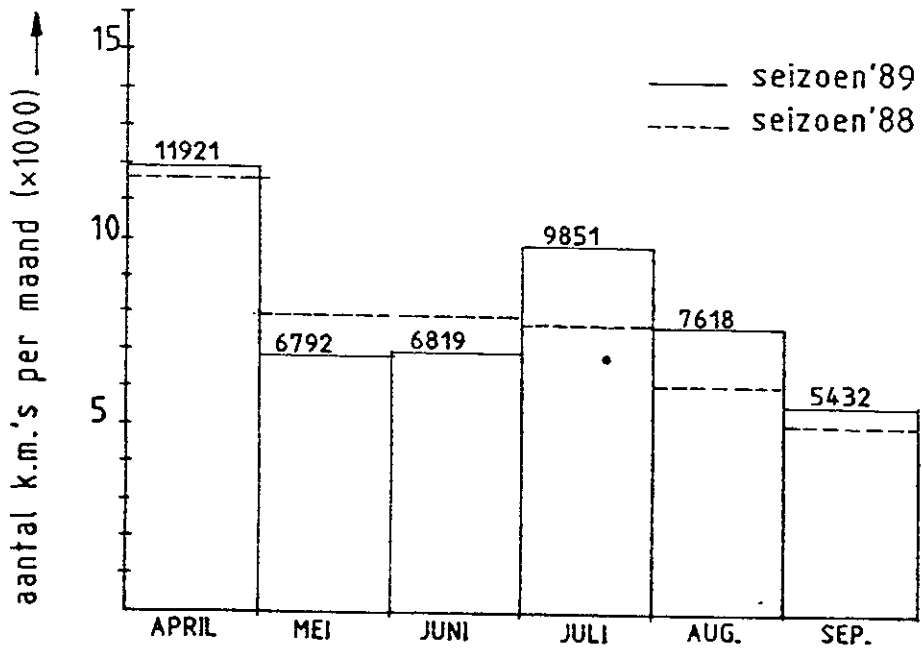

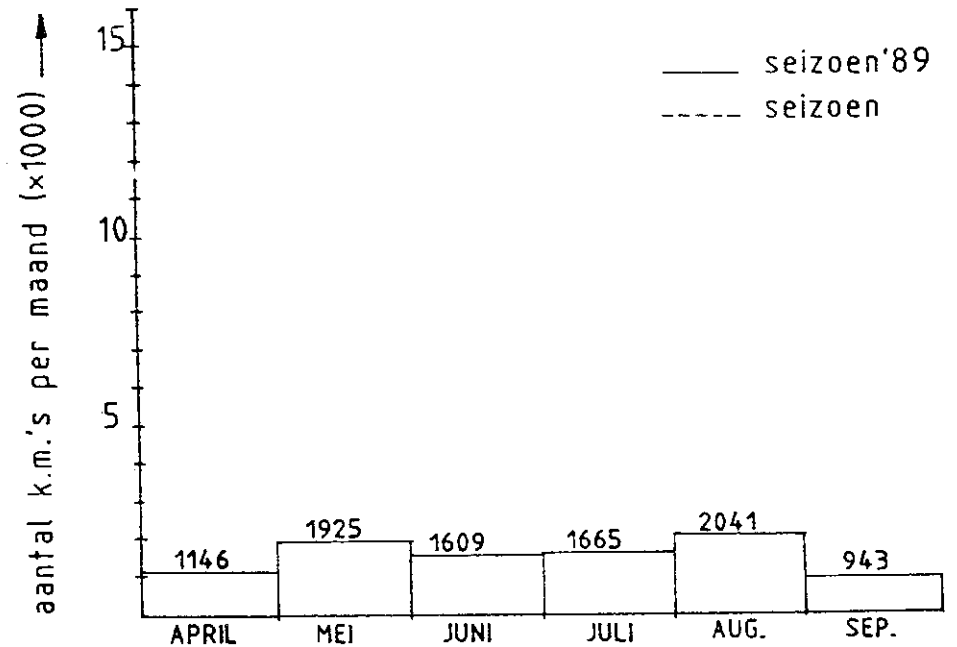
GRAFIEK: gem. aantal trimmers per maand A-gr.

GRAFIEK: gem. aantal trimmers per maand B-gr.

GRAFIEK: in clubverband gereden k.m.'s per maand A-gr.

GRAFIEK: in clubverband gereden k.m.'s per maand B-gr.

Zuid-Limburg rondrit

5 augustus 1989.

Tuubleden en gastrenners genoten van mooie en vooral zware tocht.

Er waren eens een stel vrienden die verschillende sporten bedreven. De grootste periode van het jaar waren ze actief met voetbal, badminton, volley. Maar de twee zomermaanden bij uitstek, juli en augustus, hadden deze sporters 'zomervakantie'. Dan kwamen ze tesamen voor een partijtje 'zand'voetbal nabij de kerk, een hardlooppwedstrijd door de Linner weerd, en om te fietsen. Traditioneel was de jaarlijkse fietsdag door Zuid-Limburg, de Mergelland route. Op sportfietsen en 'gewone' fietsen trok het gezelschap door het limburgse land heuvel op en heuvel af.

De harde kern van deze vrienden richtte in 1981 de fietstrimclub "De Lekke Tube" op. En wat schetste geen verbazing toen de aangesloten leden het jaarprogramma voor hun neus kregen: de Mergelland route stond gepland voor het eerste week-end van augustus. Deze traditie is blijven bestaan: nog steeds wordt op het eerste week-end van augustus een rondrit door Zuid-Limburg gemaakt. Echter in de loop van de jaren werd er afgeweken van de route die deze toeristische tocht volgt. Zo werd ook de naam van de tocht veranderd in 'Zuid-Limburg rondrit'.

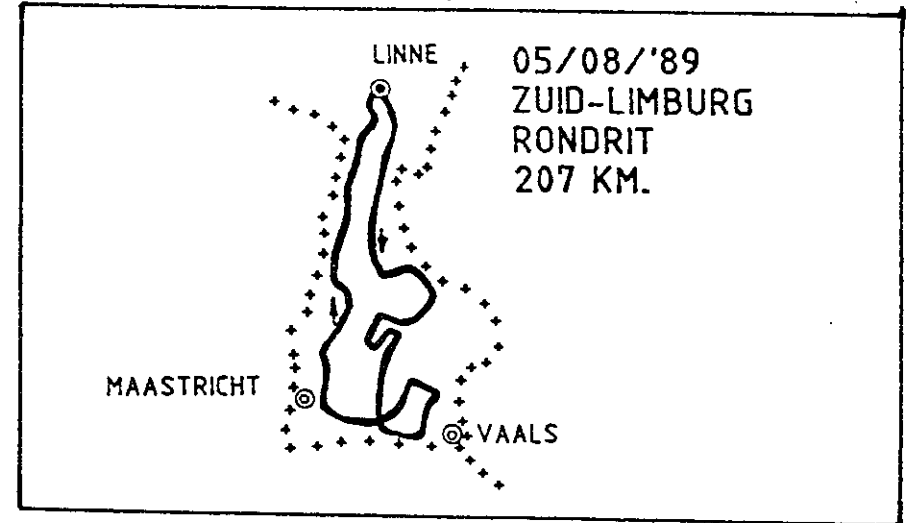
Deze tocht met zo'n rijke historie staat vandaag op het programma. Vanaf de markt voor het clublokaal café Evers vertrekken om 8.00 uur de 'lekketubers' Pierre Wolters, Huub Helwegen, Tim Valkenburg, Har Senssen, Chris Schuren, Jos en Wim van Daal, Bert Schlicher, Johan Meuwissen en B-lid Arnold Leenen aangevuld met de gasttrimmers Patrick Hendrix en Eddy Tiggelaar. Zij worden achtervolgt door de bus van de Firma Heleam bestuurd door Jan van Erdewijk.

De aanloop via het heuvelachtige terrein nabij Bingelrade en Doenrade is niet echt zwaar, maar vreet desondanks al aardig aan de conditie. Op een spaakbreuk na was het de eerste uren vrij 'rustig'. De coureurs waren druk in gesprek met elkaar hetgeen een aanduiding is voor de inspanning op dat moment. Na km 60, de eerste passage in Valkenburg, volgen de beklimmingen zich in snel tempo op.

Al snel was duidelijk dat Wim van Daal gezien de samenstelling van de groep de hekkesluis zou zijn tijdens de beklimmingen. Echter regelmatig zagen we Bert Schlicher in zijn gezelschap. Bert kan zeer goed pieken op beklimmingen die hij vooraf kiest, maar zorgt er ook voor dat hij de andere hellingen met een minimale inspanning overwint. Zo ook vandaag. Na de eerste pauze op de Fromberg, die s'morgens van de achterzijde wordt beklommen, komt de Gulperberg in zicht. Deze helling wordt vanuit Partij beklommen en kost veel kracht, waardoor diverse coureurs op het glooiend parkoers richting Heyenrath de nodige moeite hebben om de groep te volgen.

Jan kijkt aandachtig toe vanuit de volgauto. Hopelijk krijgt hij vandaag minder aanloop dan tijdens de Kempenroute. Na een rondje via Mechelen en Schweiberg met enkele pittige hellingen volgt de middagpauze in Heyenrath. Het interessantste maar zeker ook het zwaarste stuk wordt gelijk na de middagpauze afgelegd met als hoogtepunt de Keuteberg. In de aanloop naar de Keuteberg kregen we te maken met het pechduiveltje. Allereerst reed Johan

Meuwissen lek. Frappant detail was dat Johan's ouders op dat zelfde moment passeerden. Zij maakten evenals Johan een rondrit door Zuid-Limburg, maar deden dit met de auto. Tweede pechvogel van vandaag was Pierre Wolters. Nabij het plaatsje Ijzeren besloot Pierre, die te maken kreeg met 'kreun'geluiden van het crankstel van zijn fiets, de bus op te zoeken en Jan gezelschap te houden voor de laatste 80 km.

"Zullen we de Keuteberg vandaag maar overslaan?", vroeg Bert Schlicher aan de organisatie. Bert had vandaag schijnbaar geen zin om deze bult te beklimmen. Maar toen de voet van de Keuteberg bereikt was stootte Bert als een duiveltje uit een doosje Jan-en-allemans voorbij om als eerste de top te bereiken! Niemand had Bert daar verwacht!

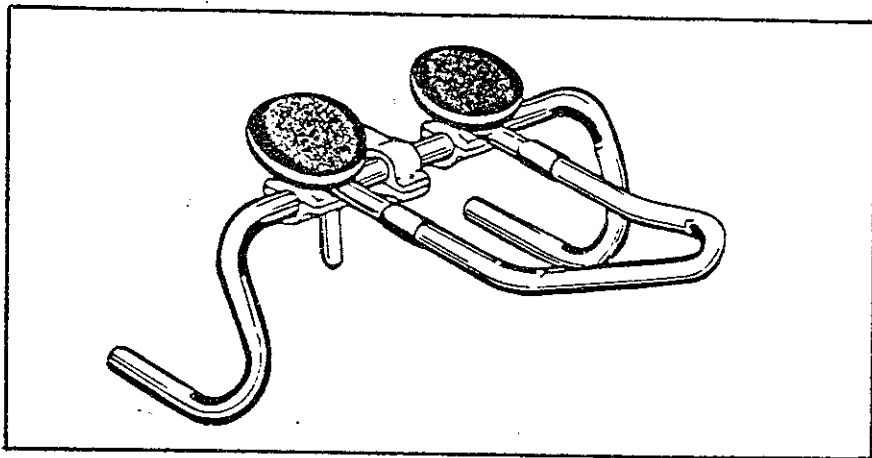
Opvallend was het rijden van onze gasttrimmers vandaag. Iedereen was onder de indruk van de prestatie van Arnold Leenen. Arnold, lid van de B-groep, had zich duchtig voorbereid op deze tocht en handhaafde zich de gehele dag zonder problemen in de groep. Eddy Tiggelaar, de bekende 'korte broek' rijder, liet zich van zijn beste zijde zien, maar Patrick Hendrix maakte de sterkste indruk van de gasttrimmers. Op elke helling kwam hij met de besten boven. Deze Haelenaar rijdt elk jaar één of meerdere 'open' trimtochten met onze club mee.

Eindelijk kwam Valkenburg, en daarmee de Cauberg, in zicht. Aan het eind van de afdaling van de Daalhemmerweg gaf Chris Schuren het sein 'veilig' op het voorrangskruispunt waar men linkafslaand de beklimming van de Cauberg begint. Nadat de eerste renners afgeslagen waren, klonk een duidelijk 'STOPPEN' vanaf een terras! De laatste renners kneepen in de remmen en stopten keurig terwijl er geen verkeer te zien was. Met een wrange glimlach op hun gezicht vervolgden ook zij weer hun weg: de kans op een ereplaats was echter verkeken.

Na de afdaling van de Brakkeberg volgde de derde en laatste pauze. De accu's werden opgeladen voor de laatste 50 km, waarin slechts enkele obstakels waren opgenomen. Even na vijf uur arriveerden de renners op het kerkplein, alwaar Jan opgelucht adem haalde. "Een zo'n prater is genoeg in de bus", was zijn veelzeggend commentaar!

Harry Cuypers nieuwe clubkampioen: Tim Valkenburg komt 1 sec. te kort voor prolongatie van zijn clubtitel.

Naar wat we uit betrouwbare bronnen vernomen hebben heeft Harry Cuypers deze dag in het Spaanse land nauwelijks genoten van de zon, strand, zee en al het vrouwelijk bloot. De hele dag verkeerde hij in nerveuze staat totdat een telefoontje s'avonds om tien uur hem op de hoogte bracht van het feit dat Tim's aanval op zijn toptijd (net) niet geslaagd was. Dat was voor Harry het sein om te ontspannen en zich te storten in het bruisende nachtleven van deze spaanse badplaats.

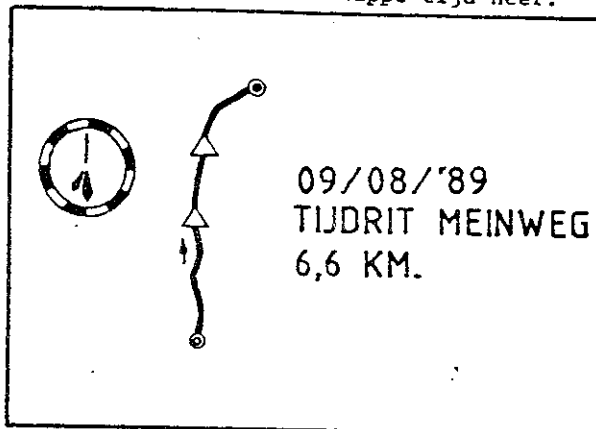
Tim had zich goed voorbereid en trof in verhouding tot 28 juni ongeveer gelijke weersomstandigheden om een aanval te doen op de toptijd van Harry Cuypers. Wel had de organisatie de indruk dat de wind minder krachtig was. Tim had werkelijk niets aan het toeval overgelaten. Twee dichte wielen en een 'Greg Lemond' triatlonstuur moesten hem bijstaan in het behalen van een nieuw kampioenschap. En Tim kwam heel dicht bij. Daar waar hij in 1988 1 sec voor bleef op Theo Vossen en de clubtitel op eiste, moest hij nu 1 sec toegeven op de toptijd van Harry Cuypers.

Voor velen was de tijdrit van vandaag slechts een formaliteit. Op 28 juni waren de echte toptijden neergezet, en vandaag waren het voornamelijk de toen afwezige renners die hun plaats in het klassement zeker moesten stellen. Van de Top-4 uit het klassement van de A-groep was alleen Tim Valkenburg aanwezig!

De eerste vier starters waren coureurs die dit jaar nog niet aan een tijdrit hadden deelgenomen. Aangezien de start volgorde bepaald werd door de stand in het klassement, gingen deze vier als eersten van start waarna de reeds gekwalificeerde renners in omgekeerde volgorde zouden volgen. Achtereenvolgend gingen Gustaaf Vocking, Wil Bevers, Don van Montfort en Harrie Schuren van start. Gustaaf en Wil zetten voor hun doen een acceptabele tijd neer, maar Don had duidelijk te weinig gefietst om ook maar de geringste kans te maken op andere plaats dan de laatste. Hij eindigde dan ook op ruime achterstand op de 13e plaats vandaag.

Als laatste van dit viertal vertrok Harrie Schuren. Aan de finishlijn hoorden we uitspraken van: "Wie is dat?", daarbij wijzend op onze viervoudige clubkampioen. Hiermee werd het oude gezegde "Roem is vergankelijk" nogmaals aangetoond. Harrie vervult momenteel zijn dienstplicht en daardoor niet in de gelegenheid geweest veelvuldig aanwezig te zijn tijdens fietstochten van onze club. Maar toch zette Harry, een echte tijdrit specialist, nagenoeg ongetraind een knappe tijd neer.

Dré Helwegen, Erik Vrinzen en Elbert Valkenburg vochten evenals in de eerste tijdrit een onderling duel uit. Elbert was wederom de snelste, maar Erik wist Dré ditmaal voor te blijven. Arjan Beunen wist Huub Helwegen op afstand te houden en passeerde daarmee Huub ook in het algemeen eindklassement.

De laatste vier startende renners eindigden ook in deze volgorde in van 4 tot en met 1 in het klassement van vandaag, zodat hier geen opzienbarende feiten genoteerd werden. Math Slabbers moest een goede tijd voor het eindklassement neerzetten omdat hij de tweede tijdrit had gemist, Wim van Daal reed vandaag voor spek en bonen en Johan Meuwissen probeerde alsnog een goede tijd neer te zetten om zo de afwezige Theo Vossen te passeren in het eindklassement. Helaas bleek hij niet in staat om zijn eigen tijd te verbeteren, laat staan die van Theo Vossen. Deze inspanning leverde hem vandaag wel een tweede plek op achter Tim. Een uitzonderlijke prestatie was nog die van Tim Valkenburg, die nipt één seconde van de tijd van Harry Cuypers verwijderd bleef.

Uitslag tijdrit clubkampioenschappen groep A op 9 augustus.

1. Tim Valkenburg	6,6 km in 10.22 min	
2. Johan Meuwissen	11.10	op 0.48
3. Harrie Schuren	11.13	op 0.51
4. Wim van Daal	11.25	op 1.03
5. Math Slabbers	11.38	op 1.16
6. Gustaaf Vocking	11.40	op 1.18
7. Arjan Beunen	11.51	op 1.29
8. Huub Helwegen	12.06	op 1.44
9. Wil Bevers	12.10	op 1.48
10. Elbert Valkenburg	12.17	op 1.55
11. Erik Vrinzen	12.45	op 2.23
12. Dre Helwegen	12.56	op 2.34
13. Don van Montfort	13.31	op 3.09

Maurice Stapper eerste kampioen van de B-groep.

In de eerste tijdrit van het seizoen had Maurice zich met grote voorsprong als winnaar laten huldigen. Echter, in de tweede tijdrit ontbrak Maurice op het appél en toen werden de betere tijden gerealiseerd. Vandaag echter was het "Veni, Vidi, Vici". Met een tijd van 11.24 bleef hij vandaag Arnold Leenen 11 seconden voor en verbeterde hij de beste tijd van Piet Cuypers met 14 seconden.

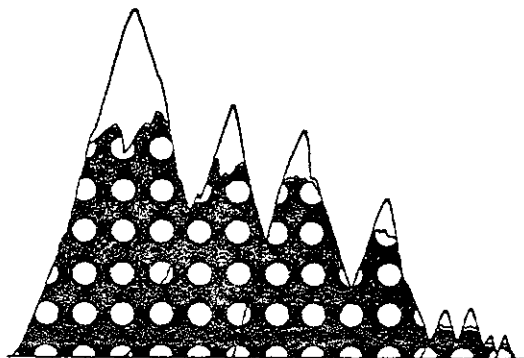
Arnold Leenen bevestigde met zijn tweede plaats de goede vorm van de laatste week. Arnold verbijsterde iedereen afgelopen zaterdag tijdens de zware Zuid-limburg rondrit door met de beste A-leden mee te klimmen naar de diverse toppen die in het parkoers waren opgenomen. De training van de laatste weken legde hem met deze tweede plek geen windeieren.

Piet Cuypers, tot vandaag de fiere leider in het clubkampioenschap, moest genoegen nemen met een vierde plaats. Hij moest Jack Tellers met 7 seconden voor laten gaan, maar dat was voor Jack niet genoeg om de derde plaats in de eindklassering op te eisen. Die plaats was wel voor Piet Cuypers, die in de 2e tijdrit een tijd van 11.38 min realiseerde, een tijd waar Jack 11 seconden boven bleef.

De strijd om de plaatsen 5 t/m 7 ging vandag tussen Cees Mols, Har van de Venne en Sjef Bok. Zij eindigden ook in deze volgorde waarbij de onderlinge verschillen minimaal waren.

Uitslag tijdrit clubkampioenschappen groep B op 9 augustus.

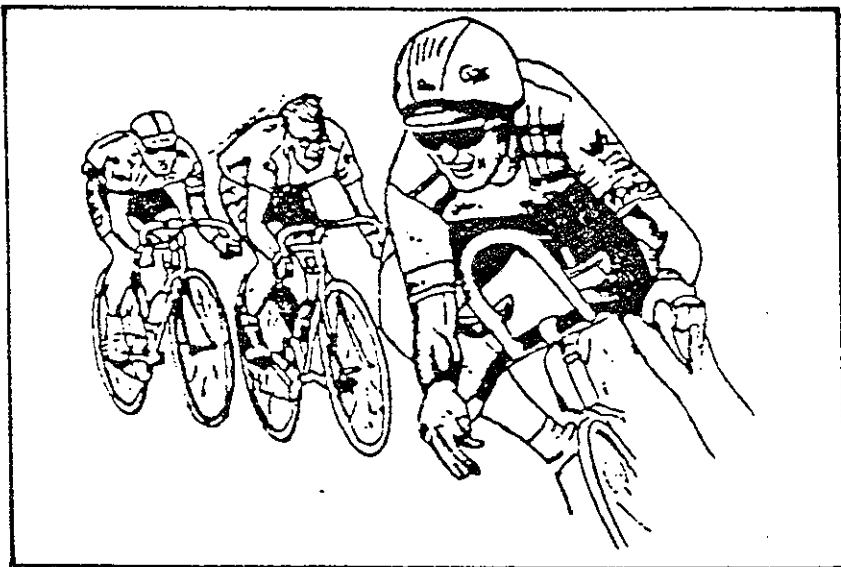
1. Maurice Stapper	6,6 km in 11.24 min
2. Arnold Leenen	11.35 op 0.11
3. Jack Tellers	11.49 op 0.25
4. Piet Cuypers	11.56 op 0.32
5. Cees Mols	12.23 op 0.59
6. Har van de Venne	12.25 op 1.01
7. Sjef Bok	12.34 op 1.10

UITSLAG CLUBKAMPIOENSCHAPPEN 1989				Groep A
Tijdrit Meinweg afstand 6.6 km	Tijdrit 24-05	Tijdrit 28-06	Tijdrit 09-08	Vershil
1. Harry Cuypers	11.16	<u>10.21</u>	-	
2. Tim Valkenburg	-	<u>10.25</u>	<u>10.22</u>	0.01
3. Jos van Daal	11.17	<u>10.33</u>	-	0.12
4. Theo Vossen	-	<u>10.53</u>	-	0.32
5. Johan Meuwissen	12.12	<u>10.58</u>	11.10	0.37
6. Wim van Daal	11.11	<u>11.02</u>	11.25	0.41
7. Harrie Schuren	-	-	<u>11.13</u>	0.53
8. Bert Hendrix	11.26	<u>11.26</u>	-	1.05
Bert Schlicher	<u>11.26</u>	-	-	1.05
10. Patrick van Melick	-	<u>11.30</u>	-	1.09
11. Huub Dahmen	-	<u>11.32</u>	-	1.11
12. Math Slabbers	11.52	-	<u>11.38</u>	1.17
13. Gustaaf Vocking	-	-	<u>11.40</u>	1.19
14. Arjan Beunen	12.37	12.06	<u>11.51</u>	1.30
15. Pierre Wolters	<u>11.55</u>	-	-	1.34
16. Huub Helwegen	12.28	<u>11.56</u>	12.06	1.35
17. Wil Bevers	-	-	<u>12.10</u>	1.49
18. Elbert Valkenburg	13.17	-	<u>12.17</u>	1.56
19. Erik Vrinzen	13.43	<u>12.20</u>	12.45	1.59
20. Dre Helwegen	13.20	-	<u>12.56</u>	2.35
21. Don van Montfort	-	-	<u>13.31</u>	3.10

UITSLAG CLUBKAMPIOENSCHAPPEN 1989				Groep B
Tijdrit Meinweg afstand 6.6 km	Tijdrit 24-05	Tijdrit 28-06	Tijdrit 09-08	Vershil
1. Maurice Stapper	12.38	-	<u>11.24</u>	
2. Arnold Leenen	-	12.03	<u>11.35</u>	0.11
3. Piet Cuypers	-	<u>11.38</u>	11.56	0.14
4. Jack Tellers	13.20	-	<u>11.49</u>	0.25
5. Sjra Hulsbosch	13.09	<u>11.50</u>	-	0.26
6. Cees Mols	-	12.33	<u>12.23</u>	0.59
7. Har van de Venne	13.16	-	<u>12.25</u>	1.01
8. Bert Theelen	-	<u>12.27</u>	-	1.03
9. Sef Bok	-	12.39	<u>12.34</u>	1.10
10. Geert Hanssen	-	<u>13.18</u>	-	1.54

de strijd om het clubkampioenschap niet meer alleen met brute kracht gewonnen kan worden, maar dat het nodige aerodynamische fietsmateriaal hier ook een grote rol in speelt. De dichte wielen, het ossekopstuur of het triatlonstuur, allemaal hulpmiddelen om die ene seconden sneller te zijn dan je concurrent.

Overigens zal het gebruik van deze materialen zich beperken tot de tijdritten. Zeker het gebruik van een triatlonstuur voor het fietsen in een groep levert alleen maar gevaren op: in die positie waarin het stuur zijn voordeel oplevert zijn de handen niet bij de remmen. 'Onveilig' dus !

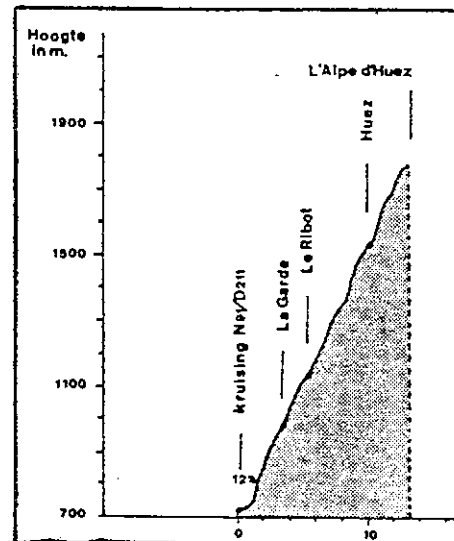
- de renners van de A- en B-groep op woensdag 6 september aan de start stonden van hun fietstocht. Na inschrijving bleek dat de A-groep met 7 coureurs op pad ging en de B-groep (incl enkele gasttrimmers) met maar liefst 14 (!) coureurs. Markant detail hierbij is dat de A-groep meer dan drie keer zoveel leden dan de B-groep.
- Jo Geurts op 6 november jongstleden een (vervolg)presentatie hield over het thema "Het onderhoud van de Fiets". Jo behandelde deze avond het balhoofd, de crank, de wielassen, kortom de gevoeligste plekjes van je fiets. Na afloop toonde Jo de laatste nieuwe produkten op de fietsmarkt:
 - * een nieuw type buitenband zonder profiel en toch met veel houvast, ook bij slecht weer.
 - * een lampenset voor het fietsen in het donker.
 - * een nieuw type binnen met een 'zonder lek garantie' van 5000 km; de band is aan de buitenzijde verdikt.
 - * een nieuwe creme om afkoeling van lichaamsdelen voor het sporten bij lage temperaturen (fietsen, schaatsen in de winter) tegen te gaan.

Fietsvakantie in de Franse Alpen

12 t/m 26 aug 1989

In navolging van enkele tuub-leden gingen de broers Wim en Jos van Daal in gezelschap van hun vrouwen Helmie en Elly op (fiets)vakantie naar de Franse Alpen. Daar waren zij te gast in Hotel 'Club Aquarius' op dat ene nederlandse Alpen-topje in dit beroemde bergenmassief: L'Alpe d'Huez.

Het nederlandse aan dit 'topje' ligt 'm niet alleen aan die nederlandse professionals, die daar regelmatig zegevierend over de streep gaan in een touretappe of aan nederlandse pastoor Reuten, die daar al enige jaren de geestelijke scepter zwaait, maar vooral ook aan al die duizenden nederlandse trimfietsers die deze klim elk jaar in hun fietsvakantie opnemen.

Wat is er nou mooier voor een trimmer dan je in de vakantie te pletter fietsen op deze steile beklimming! Iedere trimmer beweert bij hoog en laag dat 'het boven komen' het belangrijkste is, maar neem maar van mij aan dat iedereen driftig het klokje in de gaten houdt. 'Bovenkomen' doet iedere trimfietser die in Bourg d'Oissan aanzet voor de beklimming (aldus beweren ze...), maar een dijk van een tijd neerzetten is voor velen het hoofdoel.

Trouwens, tijdens mijn allereerste confrontatie met de Alpe op de woensdag van de eerste vakantie week heb ik ook kennis gemaakt met 'de man met de hamer'. Mij is niet duidelijk of hij woont in La

Garde, Le Ribbot of Huez, maar hij slaat ontzettend hard. Vanuit het dal lijken de hotels van L'Alpe d'Huez onbereikbaar op een hoge rots te liggen. Vroeger, toen er slechts koeien graasden, kon je alleen te voet naar de top. Sinds het skieën aan populariteit heeft gewonnen, heeft men de alpenweiden ontwikkeld en een keurige asfaltweg aangelegd. In 21 haarspeldbochten zigzagt deze vanaf de bodem van het dal op 720 m hoogte langs de rots omhoog naar het ski-oord op 1800 m hoogte.

Op onze laatste fietsdag, de donderdag in de tweede vakantie week, beklimmen we de Alpe voor de tweede keer. De beklimming van L'Alpe d'Huez is zeer verradelijk. In tegenstelling tot de eerste beklimming laat ik Jos snel uit mijn zicht verdwijnen. Daarna begin ik pas echt aan de klim. Deze is 14 km lang en de eerste meters brengen je gelijk naar grote hoogte. Het stijgingspercentage in de eerste km bedraagt 14% en dat slaat behoorlijk in mijn benen. Ritme heb ik nog niet, de ademhaling komt pas goed op gang en snelheid ligt laag. Na de eerste bocht kijk al in een diep dal op Bourg d'Oissans. Het uitzicht is enorm, maar de interesse voor het uitzicht neemt gaande weg de inspanning snel af. Na bocht 20, de bochten zijn genummerd van 21 tot 1, neemt de

helling iets af, maar het blijft vooralsnog 10-12% tot in het plaatsje La Garde. De bochten zelf zijn vlak, maar vlak voor en na de bochten gaat de weg steil omhoog.

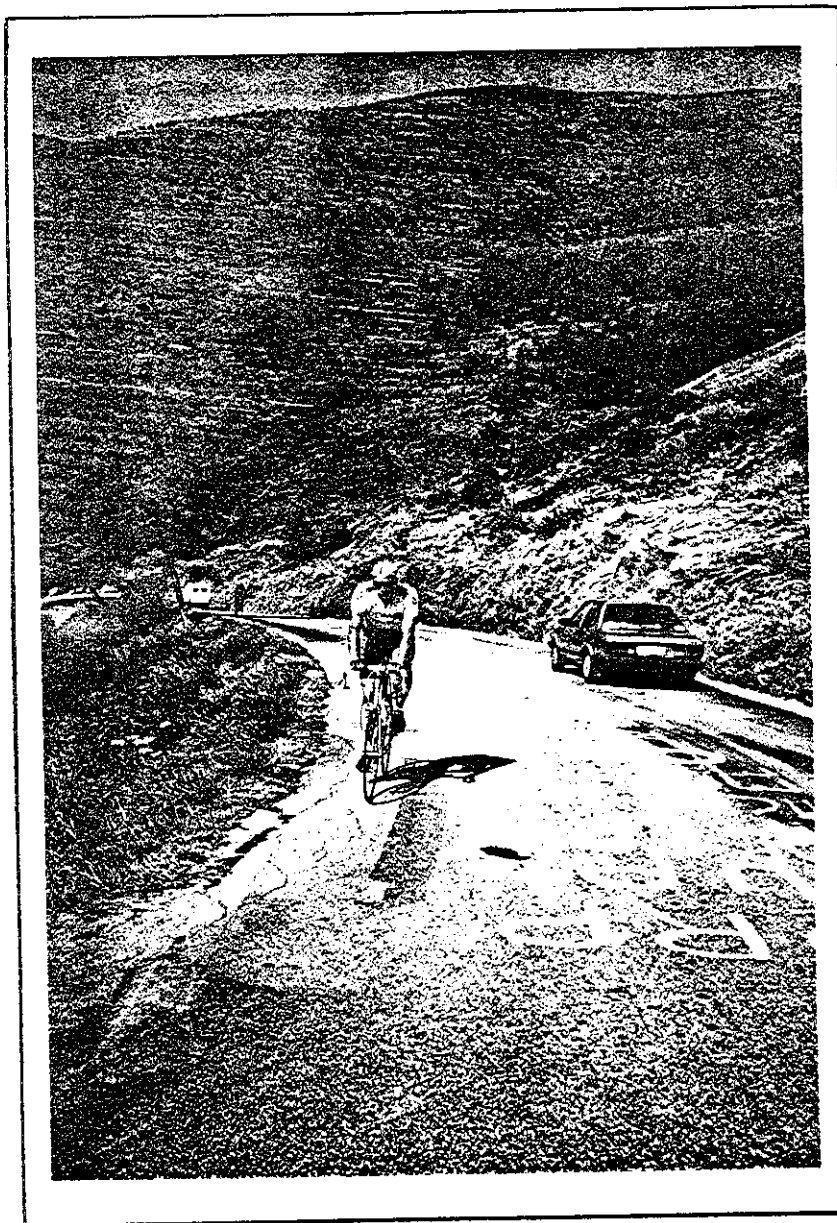
In 1952 werd de klim naar L'Alpe d'Huez voor het eerst opgenomen in het parkoers van de Tour. Niemand minder dan Fausto Coppi kwam als eerste boven. In de jaren vijftig en zestig kwam de klim niet meer voor in het rondeschema. Pas in de jaren zeventig werd hij weer opgenomen. Vanaf dat moment steeg zijn populariteit met grote sprongen. Met name de Nederlanders heeft deze steile helling successen gebracht. Joop Zoetemelk won er in 1976 en 1979, Hennie Kuiper in 1977 en 1978, Peter Winnen in 1981 en 1982, Steven Rooks in 1988 en recentelijk Gert-Jan Theunissen in 1989. Aanvankelijk werd gedacht dat de klim naar L'Alpe d'Huez te steil was voor krachtklimmers, maar overwinningen van Kuiper en Hinault weerlegden deze theorie.

Ter hoogte van La Garde op km 3,3 houdt de klim even in, maar het blijft nog steil tot in Le Ribot. Ik laat de 28 liggen zodat ik even op adem kan komen. In tegenstelling tot het 'stap' ritme in de eerste kilometers draai ik de pedalen soepel(er) rond. De temperatuur ligt rond de 33 graden en ik geniet van elk stukje schaduw. Het grootste gedeelte van de dag ligt de beklimming pal in de zon. Bij het binnen rijden van het dorpje Le Ribot kom ik naast die Fransman die reeds 'eeuwen' in mijn zicht rijdt. Na een snelle 'Bonjour' krijgen we over het eerste het beste discussie-punt (hoe ver is het nog tot de top?) een meningsverschil. Dus spreek ik mijn reserves aan om hem enkele honderden meters verderop definitief te lossen. Voorbij het dorpje Le Ribot is het minder zwaar, maar het stijgingspercentage varieert, zodat het moeilijk is je ritme te behouden.

Na 8,8 km neem ik bocht 11. In de korte rustfase op het vlakke gedeelte in de bocht kijk ik naar de namen geschilderd op de loodrechte rotswand. Daar, te midden van de namen Rooks, Fignon, Lejarretta, Theunissen, Delgado, Bernard, Mottet, en Hinault staat ie: "Hup Wim". De auteur zal het weliswaar niet direkt voor mij bedoeld hebben, maar het geeft een bijzonder gevoel. De gehele weg is volgekalkt met leuzen en aanmoedigingen voor de professionals. Complete schilderwerken van nationale vlaggen, namen in allerlei kleuren geven de favorieten aan van alle supporters die in de loop van jaren de Alpe tijdens de touraankomsten bevolkt hebben.

Ik nader bocht 9 op ongeveer 1 km voor het dorpje Huez. Evenals de vorige keer voel ik mij prima. Maar toch ging ik de vorige keer tussen bocht 9 en 8 kapot. Daar waar de klim qua stijging behoorlijk aantrekt kwam ik de man met de hamer tegen. Maar vandaag komt bocht 8 al snel in zicht. Even rechtop zitten en een glimlach op het gezicht toveren, want Helmie staat in de fotograafhouding. Klik, die hangt. Op naar de top!

L'Alpe d'Huez is zeer populair bij fietsers. De gehele dag 'racen' trimmers naar boven. Ga s'ochtends vroeg, dan is het nog niet zo heet en moet de stroom volgers en vooral ook het gemotoriseerde toeristenverkeer nog op gang komen. Een goed getrainde klimmer moet de klim naar het centrum van L'Alpe d'Huez in een uur kunnen afleggen. Het verzet dat daarbij hoort ligt rond de 3,60 m (42x24/26). De meesten doen er daarentegen 1 uur en 15 min. over met een verzet van rond de 3,25 m (42x26/28).

Na de laatste bocht nog enkele honderden meters en de top is bereikt. Maar richting tourstreep rest dan nog 1,5 kilometer.

In Huez op km 10, vroeger het hoogste bewoonde dorpje, is het wat vlakker. De 26 biedt hier uitkomst en omdat het beentempo gelijk blijft gaat de snelheid licht omhoog. Net buiten het dorpje splitst de weg zich in tweeën. Rechtsaf gaat de weg naar het nieuwe gedeelte van L'Alpe d'Huez, waar de grote hotels uit de grond gestampt worden. De echte klim gaat rechtdoor. De weg maakt een grote slinger over de alpenweiden, een lastig stuk vooral door de wind die hier in het open stuk vat op je lichaam krijgt.

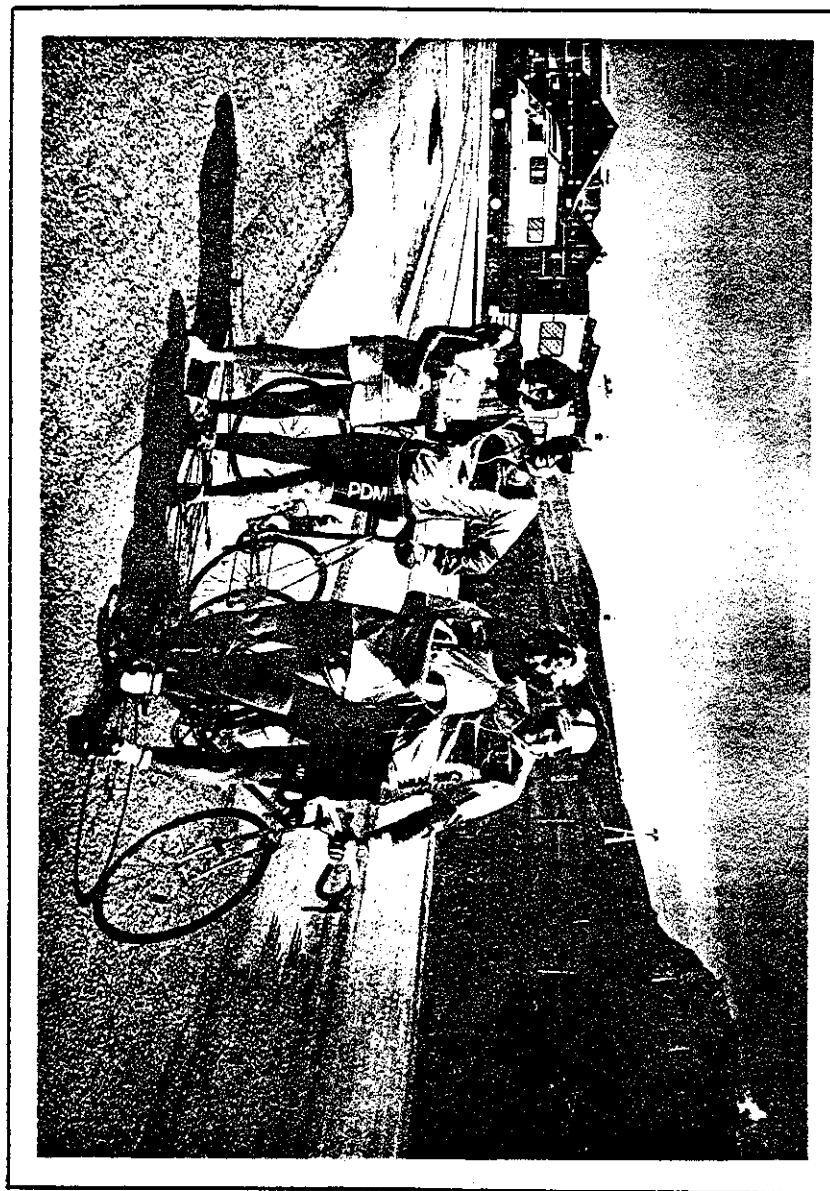
Enkele slingers verder zie ik Jos rijden. Zijn voorsprong is niet zo groot als de vorige keer. Een blik op de klok gevolg door de positie bepaling van Jos brengt mij enige minuten later inzicht in de stand van zaken: achterstand plm 4 min. Het stijgingspercentage neemt langzaam toe in de laatste km, maar de top komt in zicht. Ik heb inmiddels de 28 weer geschakeld. De laatste bocht komt eraan. Op km 12 snij ik die rechterbocht scherp aan om de voor mij rijdende trimmer met een 'jump' te achterhalen. Het blijkt een oudere man te zijn, die op een kleine versnelling langzaam naar boven rijdt. Veel Fransen fietsen hier met een tripel, drie tandwielen voor. Zij hebben naast de standaard verzetten 42 en 52 ook nog een 35 of 38 liggen, waardoor men in plaats van een 28 kan volstaan met een 21 of een 23 achter. Nog even de tanden op elkaar en na een kilometer worden de eerste huizen, cafeetjes en winkeltjes, van L'Alpe d'Huez bereikt.

Echter het eindpunt van de klim, de finishlijn van de Touretappe, is nog niet bereikt. Bij het binnen rijden van het vakantieoord wordt de weg vlak. Ik rijd tussen de overvolle terrassen door en voel me (terecht) bekeken. Maar mijn aandacht gaat uit naar de fietser die zo'n honderd meter voor me de bocht omgaat richting de eindstreep. In deze bocht, een tunneltje, gaat de weg weer omhoog. Ik kom in het woongedeelte van het dorpje, de supermarkt, de slagerij, het postkantoor, de banken. Ik heb die trimmer bijna ingehaald als ie plots rechtsafslaat. In gebrekkig frans roep ik tegen hem dat hij de verkeerde afslag neemt; hij draait om. Zwaar hijgend komt hij naast me rijden. Hij spreekt me in het nederlands aan (komt dat door mijn PDM-trui?) en we praten over "bergjes en colletjes".

Samen nemen we de laatste kilometer. Het stijgingspercentage is hier 6 a 7%. Het wegdek is volgeschilderd met de naam Ludo Peeters: grote letters en kleine letters, rechtop en schuin, in de breedte en in de lengte as van de weg. Dit moet wel een zeer fanatieke groep supporters zijn geweest die deze anti-klimmer hier de laatste moed inspreken. We worden ingehaald door een andere trimmer. Ik probeer aan te pikken en los daarmee mijn 'laatste kilometer' maatje. De weg daalt licht en we draaien de brede boulevard op. Ik heb inmiddels de 53 geschakeld. De snelheidsmeter loopt op naar 30 km/u. In de verte ligt die beroemde scherpe linkerbocht waar Jopie ooit onderuit ging. Ik loop dat risico niet, want deze bocht moet ik gezien de drukte van het verkeer helemaal aan de rechterkant nemen.

Ongeveer driehonderd meter voor me ligt de finish. Helmie staat klaar met de camera in de aanslag, dus denk ik bij mezelf: er tegen aan, Wim. Dat levert echter grote problemen op, want met de 53 in deze stijgende aankomststraat protesteren mijn spieren. Zij hebben hun werk gedaan en weigeren mee te werken aan een flitsende aankomst. Met een gemaakte glimlach arriveer ik op de

Voor de tweede keer de Alpe bedwongen. Mijn 'laatste kilometer' maatje heeft ons ter plekke op de gevoelige plaat vastgelegd: vlnr. Helmie, Wim, Eilly en Jos.

(nog steeds niet vervaagde) finishstreep, die ik voor de tweede en laatste (?) keer heb gehaald.

Langzaam maar zeker komt mijn 'laatste kilometer' maatje over de streep. We praten samen met hem na over deze beklimning van de Alpe. Ondanks het jack wat we aangetrokken hebben wordt het al snel koud door de wind die onze bezweette lichamen bestookt. We nemen afscheid van onze collega trimmer en spoeden ons naar een lekker warme en welverdiende douche. Onze fietsvakantie zit erop!

Natuurlijk bleef het in deze vakantie niet bij twee beklimmingen van de L'Alpe d'Huez, maar ook andere, uit de Tour bekende bergen, werden bedwongen. De allereerste berg, de minder bekende Col d'Ornon was de eerste wiens top we bereikten. Deze pasweg is een opwarmertje in vergelijking met de andere bergen. Hij klimt in 10 km van 700 meter tot 1326 meter, waarbij het maximale stijgingspercentage niet boven de 8 % uitkomt.

Om de andere dag maakten we een fietstocht waarbij we meestal één berg beklommen. Na de Col d'Ornon en de L'Alpe d'Huez (1e maal) vormde de vrijdag een uitzondering op deze regel: de Galibier en de Col de l'Iseran werden beklommen. Met de auto reden we naar de top van de Col de Lauterets. Op de top splitst de weg zich in tweeën: rechtdoor de doorgaande weg naar Briançon, maar linksaf gaat het verder omhoog richting Col de Galibier. Hier stappen we op de fiets om de laatste 10 km met een stijgingspercentage van 10% te bedwingen. Een gigantische ervaring is de afdaling van de Galibier aan de Noord-zijde met een lengte van 40 km, waarvan plm 30 km dalend!

Vanaf St Michel-de-Maurienne verplaatsen we ons met de auto naar Lanslebourg, een afstand van ongeveer 75 km. Vanuit Lanslebourg begint de 33 km lange klim naar de top van de Col de l'Iseran. Dit is met een hoogte van 2770 meter de hoogste Alpen-pas met een doorgaande weg erover. De Col de l'Iseran zal ons lang blijven heugen: het landschap is ontzettend kaal en rotsig, vergelijkbaar met een Maanlandschap en de beklimning is ontzettend zwaar, met name doordat zon en schaduw en daarmee warm en koud elkaar snel afwisselen, waardoor je lichaam aan grote temperatuurschommelingen onderhevig is.

Zeer geschikt voor trimmers is de Col de La Croix de Fer, bekend van de triomftocht van Gert-Jan Theunissen in de voorbije tour. Tenslotte werd ook nog de Col d'Izoard beklommen.

Naschrift.

Het fietsen in de Franse Alpen was de verwezelijking van een droom die ik altijd gekoesterd heb. Het bleek precies wat ik me ervan voor gesteld heb: ontzettend zwaar! In de beschrijving worden regelmatig kilometrages en stijgingspercentages genoemd. Zet daartegenover bijvoorbeeld een Rosier (Ardennen) met een lengte van 6 km en een stijgingspercentage van 8-10%, dan realiseer je je pas wat dit voorstelt. Maar desondanks, ik vind dat je het eens meegemaakt moet hebben, net zo goed als het rijden van een trimklassieker. Een gigantisch mooie ervaring. Of ik er ooit nog eens aan toe kom? Wie zal het zeggen, maar deze twee geweldige weken neemt niemand mij meer af!

Limburgse-ardennen rondrit.

02 september 1989.

Slechts 6 deelnemers, een absoluut dieptepunt voor deze tocht!

De Kerkklok slaat acht keer en er staan slechts zes (!) fietsers op het kerkplein. Zelfs wegkapitein Wim van Daal is er lichtelijk door aangeslagen. Sinds een drietal jaren is deze mooie tocht een waardige vervanger van de Kempenroute, die vanwege zijn lengte eerder in het seizoen wordt verreden. Iedereen had op minimaal tien renners gerekend, helaas mocht dit niet waar zijn. Op de achtergrond brengt Jan van Erdewijk de volgauto op temperatuur: "vroooooomm, vroooooomm", galmt het motorgeluid van de Seat van de Firma Heleam over het Kerkplein. Zijn egaa Paula maant hem tot rust.

Wim besluit om nog enkele minuten te wachten. Zo kon het verkeren dat pas 10 minuten later het vertreksein werd gegeven voor de heren coureurs. Pierre Wolters, de verrassende leider in het opkomstenklassement, neemt samen met Harrie Cuypers de kop. Daarachter volgen Bert Schlicher en Jos van Daal terwijl Johan Meuwissen en Wim van Daal de rij sluiten. Op enige meters achter het groepje volgen Jan en Paula in de volgauto. Langzaam komt het karavaantje op snelheid. De wind staat fel op kop en het is bewolkt, maar gelukkig droog!

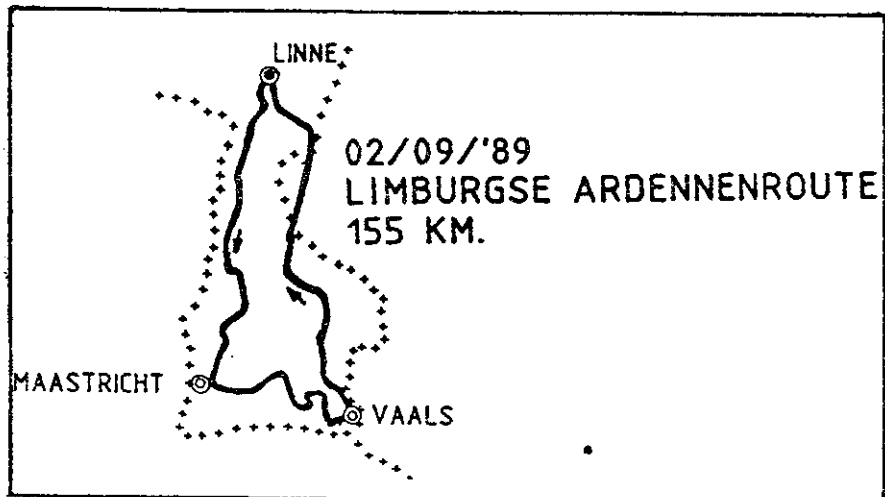
Ter hoogte van Schipperskerk (tussen Roosteren en Grevenbicht) ontstaat er een klein opstootje in de groep. Bert, die samen met Jos op kop rijdt, weigert het tempo van Jos te volgen, waardoor het evenwicht in de groep uit balans is. Hierdoor is het niet meer mogelijk om in de slip-stream van je voorganger te blijven fietsen, waardoor iedereen min of meer in de felle tegenwind rijdt. De korte woordenwisseling tussen Pierre en Bert wordt onderbroken door Wim, die Bert's koppositie in de wind overneemt. Deze sterke beer is in bloedvorm na zijn hoogte stage in de Franse Alpen samen met zijn broer Jos en laat dat vandaag duidelijk blijken. Maar een bloedvorm houdt niet in dat je je klimmers kwaliteiten naar een dermate hoog niveau tilt dat je zonder problemen in het wiel van de echte klimmers kunt blijven. Daar komt Wim vandaag nog wel achter.

De route naar het zuiden voert via de standaard route, Obbicht, Berg aan de Maas richting Geulle (Slingerberg). Hier begint het echte klimwerk pas. Via Amby voert de route richting Margaten over de Bemellerberg. Vooral de 'jungsters' staan verbaasd van het feit dat Zuid-Limburg nog beklimmings kent, die zij nog nooit gezien hebben, laat staan beklommen. Deze beklimning is niet echt steil maar omdat de 52 geschakeld is slaat 'ie behoorlijk in je benen. Via Sibbe voert de glooiende weg langs de gehuchtjes Ijzeren, Scheulder en Ingber door een fantastisch mooie omgeving naar Gulpen, waar de 'echte' gulperberg op het programma staat. Tijdens de Zuid-Limburg rondrit wordt deze helling vanuit Partij beklommen en is van die kant uit een stuk zwaarder. Ook hier blijken Wim en Jos niet tot de beste klimmers te horen. Harrie Cuypers steekt zijn neus vaak als eerste over streep op de top van de beklimmings, maar met name Pierre, Johan en Bert blijven aardig in zijn buurt.

De renners gaan langs de zuidelijke grens met België richting Vaals. Tussendoor wordt een klein uitstapje gemaakt naar Schwei-berg en Mechelen alvorens begonnen wordt met de beklimning van de

Camerig. Ook hier vindt weer een felle strijd plaats die door Jan en Paula gemoedelijk wordt gadeslagen. Gezien de harde wind wordt de pauzeplaats van het vorige jaar op de top gemeden en wordt er doorgereden naar een beschut plaatsje in het Malensbos even verderop in de afdaling richting Vaals.

Gezellig kruipen de coureurs samen met Jan en Paula voor een korte picknick in een hut en genieten van de meegebrachte etenswaren. Bert verrast de groep op enkele 'smakelijke' moppen zodanig dat zelfs het meest droge broodjes met een glimlach genuttigd wordt. Aangezien Har Senssen niet van de partij is en Wim nog geen aktie onderneemt om het vertreksein te geven, neemt Jos aktie: "Wordt het niet langzaam tijd om te vertrekken?".

Wat niemand verwacht had, gebeurde toch! Wederom pleegde Wim een coupe om bij de eersten de top van de Vaalserberg te bereiken. Daar waar hij vorig jaar in de afdaling richting Vaals samen met Har Senssen, Chris Schuren en Huub Helwegen demareerde, verraste hij dit jaar vriend en vijand met een nieuwe truc. Hij pakte net als iedereen zijn spullen in de tas en liep naar de auto, stopte zijn tas in de auto, stapte op zijn fiets en vloog de afdaling in. Iedereen stond als aan de grond genageld. Pierre schreeuwde Wim nog na: "He, wat doet die nou!" (maar dan wel in de limburgse taal). Maar de vogel was gevlogen en had succes. Ruim voor de anderen bereikte Wim de top van de Vaalserberg.

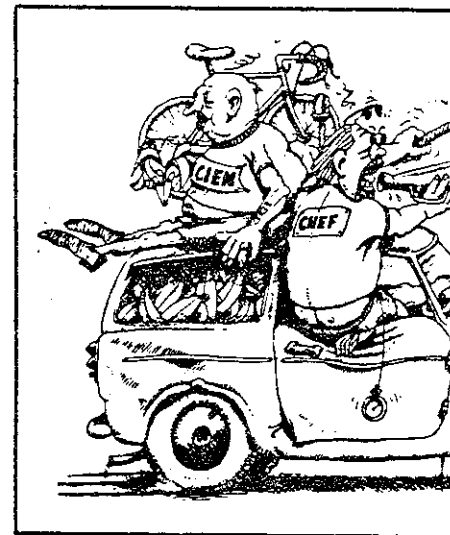
De top van de Vaalserberg was het keerpunt van de tocht. Vanaf hier zou ook de wind voornamelijk in de rug gaan blazen. Via Vijlen, Mechelen en Wittem werd koers gezet naar Eys. Het tempo werd hoog gehouden. Iedereen verscheen regelmatig op de kop van de groep en deed zijn beurt van het werk. Het Seat-motortje maakt op de achtergrond een eentonig geluid. Jan en Paula zouden vandaag de auto "leeg" houden; alle coureurs reden de tocht uit. Evenals vorig jaar, toen gedwongen door pech, werd vandaag de namiddag pauze gehouden in Voerendaal. Hier werden de laatste etenswaren veroverd.

Na de pauze voerde Wim de groep door bekende maar vooral door

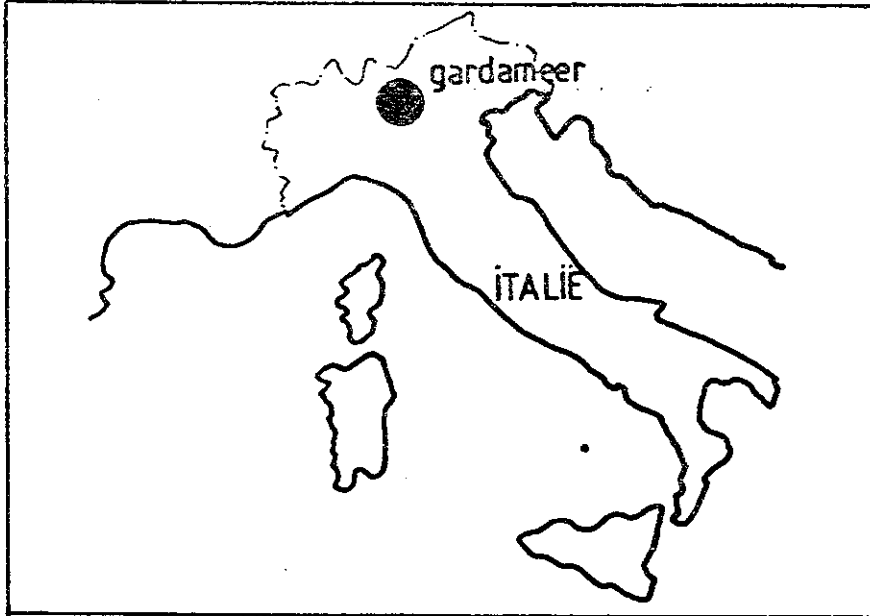
onbekende straatjes. Vooral ter hoogte van Bingelrade en Jabeek was het orientatie vermogen van de coureurs geheel dol gedraaid. Pierre reageerde met de woorden: "Waar brengt 'ie ons nou weer naar toe?". Wim zweeg in alle talen en hield het tempo hoog tot in Schinveld, waar hij de kop overgaf aan Pierre en Bert. De route voerde van Schinveld over het Duitse grondgebied naar Koningsbosch. Met de wind vol in de rug werd hier de gemiddelde snelheid aardig verhoogd. Langzaam begon het licht bij enkele renners te doven, zeker naarmate het einddoel Linne in zicht kwam.

Omstreeks 14.30 uur arriveerde de groep op de markt in Linne. Driftig werd er door de heren coureurs nagebabbeld over deze geslaagde tocht. Unaniem stonden de heren achter de opmerking dat een opkomst van zes renners voor deze tocht te weinig is, maar het doorgaan van de tocht stond geen moment ter discussie.

Nagekomen bericht: Terwijl de meeste renners naar huis vertrokken waren, wilden Jan en Paula met Seat naar huis. Maar toen Jan de contact sleuteltjes omdraaide kwam er slechts een 'scheurend' geluid onder de motokap vandaan. De Seat wilde onder geen voorwaarde meer starten. Aangezien er geen mechanici aanwezig was, besloten Jan en Paula te voet huiswaarts te gaan en Piet Nelissen te waarschuwen, die de auto bij de firma Heleam terug zou bezorgen. Toen de redactie later bij Piet informeerde, bleek dat deze euvél snel had kunnen verhelpen en auto zonder problemen bij de firma Heleam afgeleverd had. Eind goed, al goed!

Eind augustus/begin september heb ik (Math Slabbers) met een aantal niet-fiets(t)ers een tweetal weken vertoefd aan de oevers van het mooie en schitterend gelegen Gardameer. Camping Continental, gelegen tussen de toeristische plaatsjes Garda en Bardolino, was ons vakantie-adres. Het was de eerste keer dat buitenlandse trimtochten door mij solo verreden werden. Vooraf was ik hierover nogal sceptisch, maar achteraf is het mij reuze meegevallen. Omdat ik mij hoofdzakelijk richt op het fietsen van kortere tochten (maximaal 2 uur), kon de factor saaiheid geen rol van betekenis spelen. Tevens had ik voor mijzelf bepaald niet elke dag het stalen ros te beklimmen, zodat de drang om te fietsen aanwezig bleef.

De streek rond het Gardameer kan men het beste typeren als een "klimgebied voor niet-klimmers". De toppen van het laaggebergte reiken zelden hoger dan 1200 meter en de goed geasfalteerde wegen naar boven zijn weliswaar lang (4 tot 8 kilometers), maar kennen geringe stijgingen (3 tot 6 %). De thuis gemonteerde pignon (14-19) heb ik danook niet hoeven te vervangen door nog lichtere verzetten. Een "rondje Gardameer" over een afstand van plusminus 135 kilometers werd mij afgeraden. Het is namelijk een drukke weg zonder fietspad met aan de westzijde van het meer diverse gevaarlijke tunnels. Ik vond dit helemaal niet erg, omdat de fietsduur (circa 5 uren) mij tegenstond en de rust van het "binnenland" met zijn pittoreske, agrarische dorpjes mij meer aantrok.

Wat mij meteen opviel was het feit, dat de bewegwijzering zeer te wensen overliet. Zonder gedetailleerde wegenkaart kan men een vooraf geplande route niet tot een goed einde brengen. Ik heb dit een aantal malen aan den lijve ondervonden en er zat dan vaak niets anders op dan dezelfde weg terug te nemen. Wanneer men

alleen fietst, zoek men al gauw contact met andere fiets-trimmers.

Tijdens een van mijn tochten ontmoette ik een Italiaanse hoteliëgenaar. Omdat hij de Duitse taal goed meester was en onze rijstijl veel gelijkenis vertoonde, besloten we gezamenlijk een fietstocht te maken over een afstand van circa 75 kilometers. Doordat hij in deze streek natuurlijk goed bekend was, bracht hij mij op plaatsen waar ik "op eigen kracht" nooit terecht zou zijn gekomen. De uitzichten tijdens de diverse klimmen op het Gardameer waren vaak adembenemend. Het was jammer te moeten constateren dat hij slechts weinig tijd had om een fietstocht te maken. Ik had graag 2 weken lang met deze "routespecialist" tochten willen maken. Deze mooie tocht gaf mij een helder beeld van de charmes van dit stukje Noord-Italië.

Ik heb tijdens deze vakantie vaak teruggedacht aan mijn vakantie in Zuid-Frankrijk (1988). De bekende scherprechters uit de Tour de France (Alpe D'Huez, Col du Glandon, Croix de la Fer, enzovoorts) oefenen een bijna magische aantrekkingskracht uit op fanatieke fietstrimmers. Het gevolg hiervan is dat dit gebied in de nabijheid van Bourg-D'Oisans in de vakantieperiode zwart ziet van de fietstrimmers. De (onbekende) stijgingen rond het Gardameer zijn weliswaar minder sensationeel, maar het feit dat je als eenling in alle rust en stilte een klim neemt, geeft een onbeschrijfelijk gevoel !

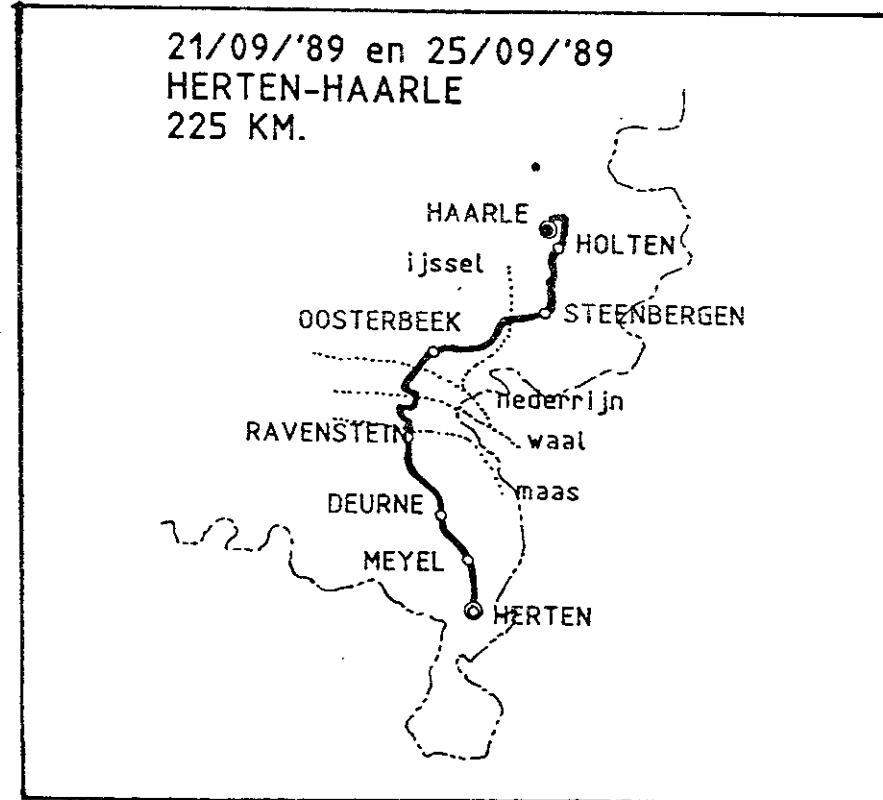
Enkele malen heb ik gedacht aan de circa 100 kilometers hoger gelegen Dolomieten. Alleen ga je zo'n verplaatsing (per auto) niet gauw aan. Om toch een indruk te krijgen van dit ruige bergmassief, hebben we op 'n bewolkte dag met de groep een bezoek gebracht aan het hoog in de Dolomieten gelegen Cavalese. De klim naar dit op circa 1800 meters hoogte gelegen wintersportoord, zorgt bij menige fietstrimmer voor een verhoogde adrenalineproductie. Dit laatste overkwam mij ook. De klim over een afstand van bijna 35 kilometers (gemiddelde stijging : 5%) was werkelijk te mooi om per auto te nemen. Achteraf heb ik het danook spijtig minder vermogen lever dan mijn 100 PK sterke Seat Malaga, had ik toch liever de eindeloze transpiratie van mijn lichaam gevoeld. Veel niet-fietsers verklaren je voor gek bij het lezen van dergelijke uitspraken, maar de echte fietstrimmer kent dit gevoel als geen ander !

Resumerend wil ik vaststellen dat dit gebied uitermate geschikt is voor een gecombineerde fiets-/strandvakantie. In de onmiddellijke nabijheid van het meer kan men zowel vlak, alsook bergop fietsen. Liefhebbers van de ATB (All Terrain Bike) kunnen naar hartelust ravotten op de grillige flanken van het gebergte. Daarnaast is het Gardameer een uitstekende uitvalsbasis voor verplaatsingstochten naar de gevreesde Dolomieten. Het Gardameer is klimatologisch zeer gunstig gelegen, waardoor het vakantie-seizoen vroeg begint en laat in het jaar eindigt. Het water van het meer is helder en lauw en de gezellige campings langs de oevers kennen goede faciliteiten. De vele terrassen en het dineren in de openlucht completeren een geweldige zomervakantie op 1100 kilometers vanuit Linne !

Huub Helwegen en Wim van Daal op fietsvakantie(tje) naar het plaatsje Haarle, het Nederlandse alternatief voor Cochem.

Reeds vroeg in het seizoen maakten onze leden Huub Helwegen en Wim van Daal plannen voor een lang weekend in september. Fietsen zou deze dagen een belangrijk onderdeel zijn van de activiteiten, maar er moest ook tijd overblijven voor de vrouwen. Al vrij snel namen de plannen concrete lijnen aan. Gekozen werd voor het hotel 'Haarlerberg' te Haarle, een hotel dat eerder dit jaar afviel als alternatief voor het leuke tube uitstapje naar Cochem. Wim legde de volgende feiten van deze tocht vast op papier.

Op 21 september was het dan zover: s'morgens om 8.00 uur vertrokken Huub en ik voor de tocht naar Haarle over een afstand van 225 km zoals later bleek. Onze vrouwen zouden per auto enkele uren later vertrekken naar de gezamenlijke pauzeplaats Oosterbeek. De route was goed voorbereid. Teseamen met Chris Schuren, die zeer bekend is in het gebied van Linne tot Wageningen, werd het eerste gedeelte van de route tot Oosterbeek uitgestippeld. Het overige gedeelte nam ik voor mijn rekening. Natuurlijk waren de eerste kilometers over bekend terrein niet zo interessant. De temperatuur schommelde vandaag tussen 20 en 25 graden, maar stond een harde noord-westen wind. We zouden er vandaag ontzettend veel

lst van hebben. Nadat we Deurne gepasseerd waren reden we richting Rips. Het fietspad lag vol met van de bomen gevallen eikel-tjes en bijbehorende dopjes. Met name die dopjes snijden met hun scherpe rand in je banden. In Haarle bleek dat met name mijn banden diverse sneetjes hadden opgelopen, reden voor mij om een nieuwe te monteren voor de huisreis. Vanuit Rips volgden we de midden-peelweg. Het naastliggende fietspad, bestaande uit betonplaten, was pas vernieuwd. Ter hoogte van vliegveld Volkel hebben we kort stil gestaan bij de landingsbaan: diverse straaljagers oefenden hun landingstechniek om vervolgens met daverend geluid weer in de hoogte te verdwijnen.

Ter hoogte van Reek vierde ik even een feestje voor het bereiken van een nieuwe mijlpaal in mijn fietscarriere: ik passeerde de 7000 km grens. Enkele kilometers verderop was het echt feest. In Overlangel reed ik lek ! Dit was ook een reden om pitamientjes bij te laden alvorens het voor ons liggende watergebied, de Maas, de Waal en de Nederrijn te passeren. Drie lange bruggen brengen ons over deze rivieren, al probeert de harde wind ons behoorlijk tegenwerken. Ongeveer een kilometer na de laatste brug was de pauzeplaats Oosterbeek bereikt. De dames zaten daar (gelukkig) op ons te wachten onder het genot van een kop koffie: vandaag waren er geen problemen geweest met het vinden van de weg.

Na de middag volgde het mooiste gedeelte van tocht. Via Arnhem en Rhenen reden naar de top van de Postbank. De natuur is schitterend hier, maar gezien de zwaarte van de helling kan ik mij nu wel voorstellen waarom de sprinters tijdens het nederlands-kampioenschap hier voorin kunnen eindigen. Echt zwaar is de beklimming niet. Nadat ik op de top de landkaart geraadpleegd heb, gaan we verder. Het volgende obstakel zou het passeren van de rivier de IJssel zijn, maar dat liep even anders. In de afdaling van de Postbank kreeg ik de gaten dat mijn crankstel was 'losgelopen'. Fietsen kon dus niet meer. Nu is dat in de afdaling geen probleem, maar dan? Uiteindelijk moest Huub maar het zware werk doen: hij sleepte mij naar de dichtsbij zijnde fietsenmaker, ongeveer 6 km verderop in het plaatsje Dieren.

De plaatselijke fietsenmaker herstelde het euvel pas na enig aandringen, waarna we met een vertraging van ruim een half uur verder gingen: de totale achterstand op het tijdschema bedroeg inmiddels 1,5 uur op het schema. De passage van de IJssel met een nauwelijks gevulde veerpont verliep voorspoedig. Echter de harde wind in het open en vlakke landschap tussen Bronkhorst en Vorden sloopte onze krachten behoorlijk, waardoor we gedwongen waren een extra pauze in te lassen in Laren. Bij de plaatselijk supermarkt werden onder publieke belangstelling van de supermarkt-medewerkers enkele blikjes frisdrank geledigd alvorens we aan het laatste gedeelte van de tocht begonnen.

Hoogtepunt van de dag was de beklimming van de Holterberg. Deze weg - lengte 11 km - voert door een wonderschoon natuurgebied. Ongeveer halverwege ligt een 'echte' helling van 10% die in twee fasen de top bereikt. De weg is overigens vergelijkbaar met de Meinweg: nergens vlak maar licht stijgend of dalend. Overigens dachten we dat Haarle dichtbij Holten lag, maar later bleken het maar liefst ruim 17 km. Omstreeks 18.30 uur arriveerden we bij invallende duisternis bij Hotel Haarlerberg, alwaar de dames (verrassend) reeds enige tijd eerder gearriveerd waren. We een douche genoten we van een heerlijke maaltijd en bezochten we het

uitgaansleven in Holten. In deze plaats hield de plaatselijk middenstand een avondmarkt dat afgesloten werd met een prachtig vuurwerk.

Nadat we op de vrijdag genoten van een bezoek aan het nationaal-park 'De Hoge Veluwe' stond voor de zaterdag de NRTU tocht 'De Holterbergherfsttour' op het programma. In eerste instantie wilden we de 150 km rijden, maar gezien de afstand Haarle-Holten (17 km) en terug kozen we uiteindelijk voor de 110 km. Omstreeks 9.30 uur vertrokken we in Holten. Er stond een harde wind, het was zwaar bewolkt en nog droog. We hadden net enkele kilometers afgelegd toen de regen met bakstenen uit de lucht viel. Na 30 km arriveerden we, het was inmiddels gestopt met regenen, de eerste controlepost. Onder genot van een overheerlijke kop bouillon beantwoorden we de vragen van de nieuwsgierige collega-trimmers: Voornaamste vragen waren de ligging van Linne en de oorsprong van de naam "De Lekke Tube". Deze namen staan vermeldt op onze wiewerjack's: "TWC De Lekke Tube", Linne.

Tijdens deze tocht viel ons het aantal 'oudere' mensen op in de leeftijd van rond de 60 jaar, die de kortste afstand (80 km) aflegden. Op hun gewone fiets touren ze met lage snelheid over het parkoers, daarbij genietend van dit dagje in de natuur. Zij nemen de gehele dag de tijd en pauzeren regelmatig. Onze laatste pauze was op km 90, waarbij we van de gelegenheid gebruik maakten om onze lichamen op temperatuur te brengen met een heerlijk kop gevulde groentesoep. Na de pauze reden we via Hellendoorn (bekend van het recreatiepark) via de Holterbergweg naar Holten, waar we om twee uur arriveerden. Nadat we de herinnerings-standaard in ontvangst hadden genomen, moesten we nog 17 km terug naar Haarle over de Holterbergweg. Bij de passage van de Holterberg kwamen we de vele deelnemers van de 150 km tocht tegen, een afstand die bij aankomst in het hotel ook op onze tellers geregistreerd waren.

Op zondag genoten we van de omgeving van Holten met een bezoek aan 'Bos en Dierenwereld', een museum waar opgezette dieren tentoon gesteld staan. De maandag was gereserveerd voor de huisreis. Vanwege de lange duur van de heenreis hadden we besloten om vroeg (7.00 uur) te vertrekken. Zo kon het verkeren dat de klok 6.45 uur aangaf toen we in een donkere eetzaal genoten van het ontbijt. Om klokslag zeven uur werden we uitgezwaaid door onze echtgenotes en begon de terugreis. De tocht door het ochtend-gloren verliep voorspoedig; er was veel wind, maar we wisten dat die later op dag in ons voordeel zou zijn. Na de Postbank kwamen we in het stedelijk gebied rondom Arnhem. Ontzettend slecht zijn hier de fietspaden. Na veel gehobbel arriveerden we om 11.30 uur in Oosterbeek, alwaar de dames alweer op ons wachten!

Na de pauze passeerden we de waterwegen Nederrijn, Waal en Maas. Schril was het contrast tussen de weersomstandigheden in Overijssel (regen, harde wind en koud) en Limburg (droog, matige wind en warm). De wind in de rug voelt lekker aan. Zeker langs de middenpeelweg, waar we met snelheden van 32-33 km/u lekker opschieten. Vandaag was het pechduiveltje niet meegerisd, zodat we al om 16.30 uur in Herten arriveerden. Een lekker warm bad en een voortreffelijke maaltijd bereid door Huub's vrouw Anita waren een beloning voor onze inspanningen. Helaas was het weer voorbij!

TWC "De Lekke Tube"

Opkomstenklassement 1989.

Twee gouden medailles in het 5e jaar van het opkomstenklassement.

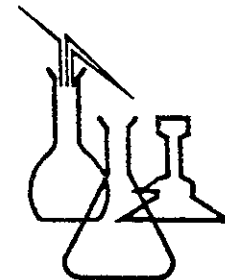
Toen het opkomstenklassement in het leven werd geroepen, werden de normen voor het halen van de medailles zodanig vastgesteld dat met name het halen van een gouden medaille niet gemakkelijk, ja zelfs zwaar moest zijn. In de eerste twee seizoenen bleek dan ook dat de norm van 90% zeer zwaar was. Naast diverse zilveren en bronzen medailles haalde niemand een gouden medaille.

In het 3e jaar (1977) was er dan toch een renner die de gouden medaille verdiende: Jos van Daal reeds zelfs alle tochten (49) en dat was meteen heel bijzonder. In het 4e jaar was Har Senssen de grote winnaar; hij nam deel aan 45 van de 49 tochten (92%), hetgeen goed was voor de gouden medaille.

Dit jaar hebben we zelfs te maken met twee gouden medaille winnaars, één bij de A-groep en één bij de B-groep. Bij de A-groep was het Pierre Wolters, die aan 46 van 51 tochten (90,2%) deelnam. Niemand had Pierre zo hoog in het klassement verwacht. Vorig jaar moest hij vanwege een onwillige knie reeds vroeg in het voorjaar afhaken. Dit jaar echter had Pierre het hele seizoen reeds gevlast op deze topositie. Zelfs zijn vakantie was zodanig geboekt dat Pierre met een minimum verlies aan tochten uit het buitenland terugkeerde. Hij haalde hiermee net voldoende tochten om in aanmerking te komen voor een gouden medaille. Proficiat !

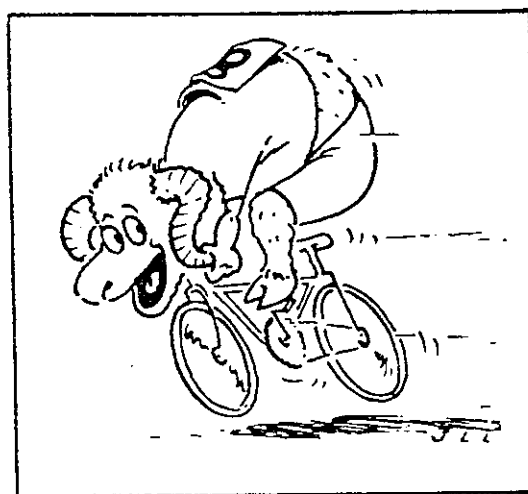
Bij de B-groep was het Sjra Hulsbosch, de grote animator van deze groep, die een gouden medaille verdiende. Sjra nam aan 22 van de 25 tochten op woensdagavond deel en kreeg daarvoor de gouden medaille. Ook voor Sjra Proficiat !

De B-groep presenteerde zich in haar eerste 'echte' jaar over de gehele linie goed. Maar liefst 7 van de 13 leden behaalden een medaille (of te wel 58%). Bij de A-groep lag dit cijfer beduidend lager: slechts 8 van de 37 leden (of te wel 22%). Toch constateerden we in het seizoen 1989 een lichte verbetering van de opkomsten. 8 medaille winnaars in 1989 tegenover 7 in 1988. Als het totaal aantal tochten van alle A-leden gesommeerd worden, dan blijkt dat er zelfs ruim 50 meer verreden tochten geteld werden, namelijk 639 tochten in 1989 tegen 588 in 1988. De B-leden reden in 1989 tesamen 181 tochten.

UITSLAG OPKOMSTENKLASSEMENT 1989		Groep B	
Aantal verreden tochten : 25		Aantal kilometer : 1251,1	
Aantal uitgevallen tochten : 5			
Beloning :	22 - 25 tochten (90% - 100%)	GOUD	
	19 - 21 tochten (75% - 89%)	ZILVER	
	15 - 18 tochten (60% - 74%)	BRONS	
Uitslag	Tochten	aantal Km	Beloning
1. Sjra Hulsbosch	22	1095,2	GOUD
2. Piet Cuypers	21	1058,3	ZILVER
Har van de Venne	21	1048,1	ZILVER
Cees Mols	21	1037,5	ZILVER
5. Maurice Stapper	16	807,1	BRONS
Jack Tellers	16	804,3	BRONS
Geert Hanssen	16	786,6	BRONS
8. Arnold Leenen	12	629,5	
9. Jos Creemers	11	581,1	
Sjef Bok	11	563,0	
11. Bert Theelen	8	412,8	
12. Marco Creemers	6	290,6	

UITSLAG OPKOMSTENKLASSEMENT 1989		Groep A	
Aantal verreden tochten : 51		Aantal kilometer : 4005,6	
Aantal uitgevallen tochten : 5			
Beloning :	46 - 51 tochten (90% - 100%)	GOUD	
	38 - 45 tochten (75% - 89%)	ZILVER	
	31 - 37 tochten (60% - 74%)	BRONS	
Uitslag	Tochten	aantal Km	Beloning
1. Pierre Wolters	46	3661,9	GOUD
2. Har Senssen	45	3337,9	ZILVER
3. Huub Helwegen	44	3326,4	ZILVER
4. Harry Cuypers	43	3248,5	ZILVER
5. Jos van Daal	41	3329,0	ZILVER
6. Wim van Daal	39	3045,1	ZILVER
7. Johan Meuwissen	38	3123,4	ZILVER
8. Erik Vrinzen	31	2336,7	BRONS
9. Math Slabbers	30	2138,7	
10. Huub Dahmen	26	1842,7	
11. Dre Helwegen	25	1709,6	
12. Wil Bevers	23	1854,1	
13. Chris Schuren	22	2074,1	
14. Bert Schlicher	21	1673,6	
Arjan Beunen	21	1519,7	
16. Bert Hendrix	20	1181,0	
17. Piet Nelissen	19	1094,3	
18. Tim Valkenburg	16	1226,5	
19. Charles Corbey	13	770,0	
Ron Smeets	13	731,8	
21. Hans Boots	12	897,4	
22. Rob van Daal	11	773,2	
23. Frien Verheyden	10	713,4	
24. Elbert Valkenburg	8	406,7	
25. Harrie Schuren	7	474,7	
Gustaaf Vocking	7	319,3	
27. Theo Vossen	6	399,8	
Marcel Eijssen	6	302,5	
Patrick van Melick	6	272,5	
30. Ge Smits	4	322,5	
31. Paul Wolters	3	134,0	
Don van Montfort	3	128,8	
33. Guus Eijssen	0	0,0	
Huub Engelen	0	0,0	
Math Dings	0	0,0	
Nico Bevers	0	0,0	
Jan Hendrix	0	0,0	

Opkomstenklassement "TWC De Lekke Tube"

1985-1989

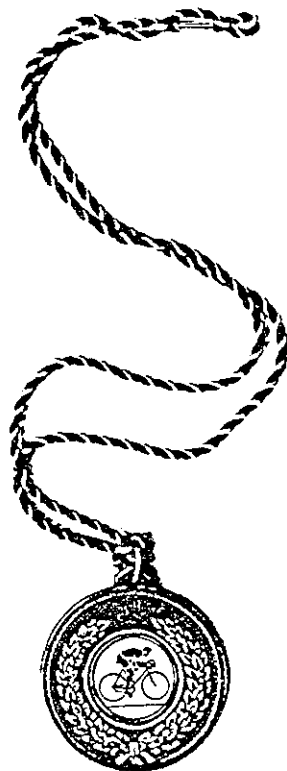
Wanneer we de medaille verdeling over de jaren 1985 t/m 1989 van de A-groep op een rij zetten, komen we tot de volgende cijfers:

Jaar	Goud	Zilver	Bronz	Totaal	Aantal leden	% medaille winnaars
1985	-	2	6	8	34	24
1986	-	3	4	7	34	21
1987	1	3	9	13	36	36
1988	1	2	4	7	34	21
1989	1	6	1	8	37	22

Uit dit overzicht blijkt dat slechts 25% van de leden over 5 jaar gezien een medaille heeft behaald in het opkomstenklassement. Het jaar '1987 is hierbij nog een positieve uitschieter (36%). Uit de uitslagen blijkt dat er elk jaar slechts een beperkt select groepje in aanmerking komt voor een medaille.

Men zou kunnen stellen dat de normen voor het winnen van een medaille te zwaar zijn. Dit is naar de mening van het bestuur niet juist. Om een bronzen medaille te winnen moet men aan 60% van de tochten deelgenomen hebben. Dit betekent globaal 30 van de 50 tochten in een seizoen, iets meer dan eenmaal per week je fietskloffie aan en op je stalen ros kruijen richting café Evers. Ondanks slecht weer, studie, uitgaan, vakantie, etc, etc moet een bronzen medaille voor vrijwel iedereen haalbaar zijn.

Nu we toch bezig zijn met het vermelden van cijfers, geven we ook nog de medaille winnaars van de afgelopen vijf jaren. De linkerkolom geeft de rangschikking op 'Aantal medailles', de rechterkolom vermeldt de rangschikking op 'Waarde van de medailles' (aantal Gouden, Zilveren en bronzen medailles).

Opkomstenklassement gerangschikt op Aantal medailles			Opkomstenklassement gerangschikt op medaille 'waarde'		
1. Har Senssen	5	1-3-1	1. Har Senssen	5	1-3-1
Erik Vrinzen	5	0-1-4	2. Jos van Daal	4	1-1-2
3. Jos van Daal	4	1-1-2	3. Pierre Wolters	2	1-0-1
Wim van Daal	4	0-4-0	4. Wim van Daal	4	0-4-0
Bert Hendrix	4	0-0-4	5. Huub Helwegen	3	0-2-1
6. Huub Helwegen	3	0-2-1	6. Erik Vrinzen	5	0-1-4
Rob van Daal	3	0-1-2	7. Rob van Daal	3	0-1-2
Math Slabbers	3	0-1-2	Math Slabbers	3	0-1-2
9. Pierre Wolters	2	1-0-1	9. Wil Bevers	2	0-1-1
Wil Bevers	2	0-1-1	10. Johan Meuwissen	1	0-1-0
Bert Schlicher	2	0-0-2	Harry Cuypers	1	0-1-0
11. Johan Meuwissen	1	0-1-0	12. Bert Hendrix	4	0-0-4
Harry Cuypers	1	0-1-0	13. Bert Schlicher	2	0-0-2
Harry Schuren	1	0-0-1	14. Harry Schuren	1	0-0-1
Gustaaf Vocking	1	0-0-1	Gustaaf Vocking	1	0-0-1
Theo Vossen	1	0-0-1	Theo Vossen	1	0-0-1

nb. De medaille verdeling: Totaal Goud-Zilver-Bronz.

Hoewel deze tabel natuurlijk niets zegt over de kwaliteiten van de fietser, vinden wij het als bestuur toch heel belangrijk dat zoveel mogelijk leden deelnemen aan de wekelijkse fietstochten van vereniging.

Op de volgende bladzijde is het Opkomsten-Totaal-Klassement opgenomen. Dit klassement is een 'eeuwige ranglijst', waarin is vermeld aan hoeveel tochten men over de jaren heen heeft deelgenomen aan fietstochten van onze vereniging.

Gezien het inmiddels hoge aantal verreden tochten van de top tien uit dit klassement, zullen er in de top weinig verschuivingen plaatsvinden. Na bijtelling van de verreden tochten in 1989 veranderde er in de top 6 helemaal niets. Alleen zijn hier en daar onderlinge verschillen veranderd. Har Senssen blijft fier koploper en zal dit naar verwachting nog jaren blijven. Wil Bevers verruilde dit jaar zijn 8e plaats met de 7e plek van Rob van Daal.

Opvallende stijgers in het klassement waren Huub Helwegen, met zijn prestatie in zijn derde fietsjaar steeg hij van 14 naar 10, en de winnaar van de gouden medaille dit jaar Pierre Wolters, die van 17 naar 12 steeg. Har Schuren en Theo Vossen moesten voor deze twee plaatsmaken. Daarnaast kropen de nieuwe leden Harry Cuypers en Johan Meuwissen met hun prestatie in het eerste clubjaar geruisloos in de top 25.

OPKOMSTEN TOTAAL KLASSEMENT		1985-1989				
Plt num	Naam lid	aantal t/m 1986	aantal tochten jaar			totaal aantal tochten
			1987	1988	1989	
1.	Har Senssen	70	41	45	45	201
2.	Jos van Daal	60	49	31	41	181
3.	Wim van Daal	58	39	38	39	174
4.	Erik Vrinzen	70	30	34	31	165
5.	Math Slabbers	72	34	27	30	163
6.	Bert Hendrix	65	32	30	20	147
7.	Wil Bevers	46	38	29	23	136
8.	Rob van Daal	73	30	19	11	133
9.	Bert Schlicher	45	33	28	21	127
10.	Huub Helwegen	*	33	40	44	117
11.	Piet Nelissen	45	21	26	19	111
12.	Pierre Wolters	15	36	13	46	110
13.	Har Schuren	58	20	15	7	100
	Theo Vossen	46	31	17	6	100
15.	Chris Schuren	26	24	24	22	96
16.	Huub Dahmen	27	15	25	26	93
	Paul Wolters	51	14	1	3	69
18.	Gustaaf Vocking	*	34	21	7	62
19.	Hans Boots	28	12	9	12	61
20.	Ge Smits	28	16	9	4	57
21.	Ron Smeets	35	3	4	13	55
22.	Dre Helwegen	*	*	24	25	49
23.	Harry Cuypers	*	*	*	43	43
24.	Frien Verheyden	12	7	10	10	39
25.	Johan Meuwissen	*	*	*	38	38
	Bert Theelen	14	2	14	8	38
27.	Tim Valkenburg	*	4	17	16	37
28.	Jack Tellers	13	0	7	16	36
29.	Marcel Eijssen	13	1	6	6	26
30.	Sjra Hulsbosch	*	*	*	22	22
31.	Piet Cuypers	*	*	*	21	21
	Har van de Venne	*	*	*	21	21
	Cees Mols	*	*	*	21	21
	Arja Beunen	*	*	*	21	21
35.	Maurice Stapper	*	*	*	16	16
	Geert Hanssen	*	*	*	16	16
	Guus Eijssen	12	4	0	0	16
	Don van Montfort	9	4	0	3	16
39.	Elbert Valkenburg	*	3	4	8	15
40.	Nico Bevers	*	*	14	0	14
41.	Charles Corbey	*	*	*	13	13
42.	Arnold Leenen	*	*	*	12	12
43.	Jos Creemers	*	*	*	11	11
	Sjef Bok	*	*	*	11	11
45.	Jan Hendrix	*	*	10	0	10
46.	Marco Creemers	*	*	*	6	6
	Patrick van Melick	*	*	*	6	6
48.	Huub Engelen	*	4	0	0	4
	Math Dings	*	4	0	0	4

* in betreffende jaar geen lid

Jan en Paula van Erdewijk al jaren vaste supporters !

Onze grote steun en toeverlaat in donkere 'lekketube' uren.

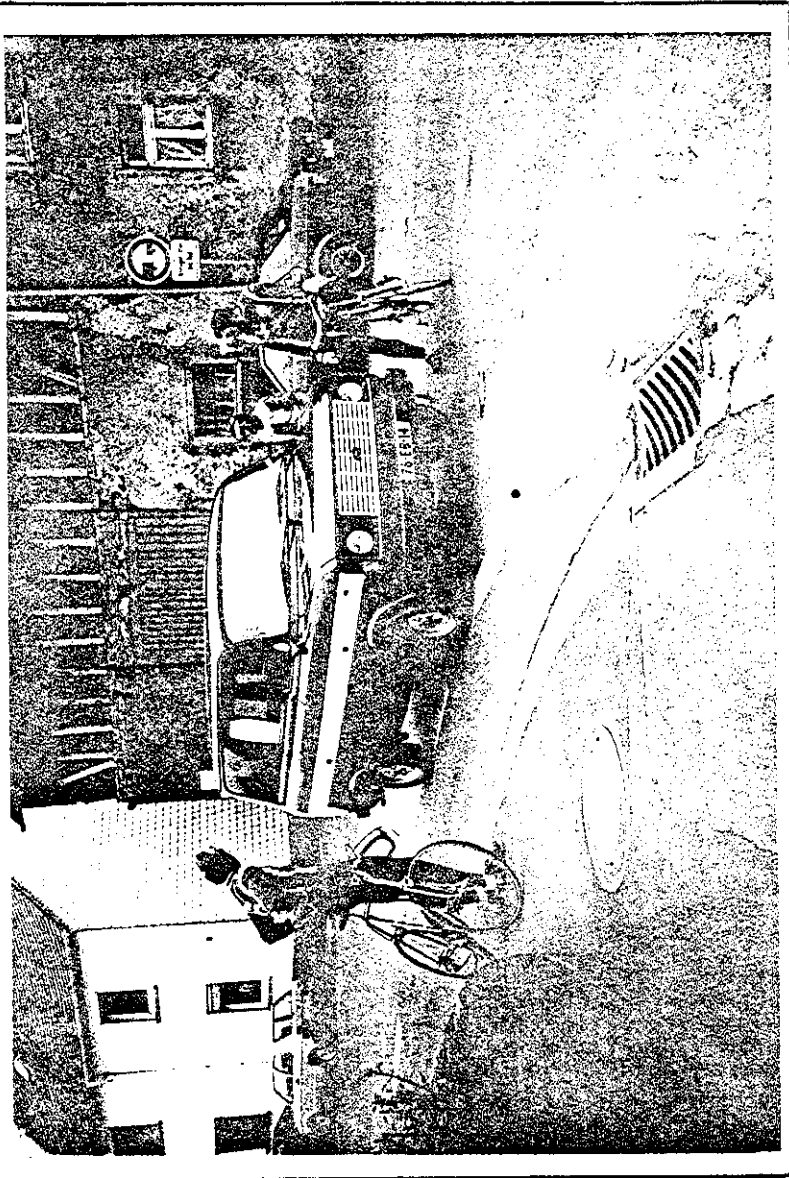
Al sinds de oprichting van de vereniging werd de aanwezigheid van een volgauto tijdens de fietstochten van groot belang geacht. Echter in de praktijk bleek dat een volgauto tijdens alle fiets-tochten geen haalbare kaart was: op de eerste plaats is het financieel niet haalbaar, en op de tweede plaats is de bemanning van zo'n volgauto nauwelijks te realiseren. Toch werd besloten om op z'n minst bij de grote tochten, tochten die een gehele dag in beslag nemen, de renners te begeleiden met een volgauto.

Ook al sinds de oprichting fungeert Jan van Erdewijk als vaste chauffeur van de volgauto. De laatste jaren kreeg hij daar regelmatig assistentie bij van een verzorgster, zijn huidige vrouw Paula (wat een romance !). Uit de talloze gesprekken met dit illustere duo blijkt dat zij tijdens deze fietsdagen genieten van de mooie natuur langs de vele bekende en vooral onbekende wegen waarlangs de routes leiden, gecombineerd met een aardig muzekje en de feile strijd tussen de heren coureurs op de vele heuvels. Ook het jaarlijkse uitstapje met de Hemelvaartdagen, de laatste jaren Cochem, is ook voor hun een mooie vakantie.

De basistaak van de volgauto is het vervoeren van proviand en reserve onderdelen voor de stalen rossen van de heren coureurs. Daarnaast is sinds dit seizoen een heus EHBO-koffer aan boord ter vervanging van het EHBO-kussen, dat slechts een beperkte inhoud had. Assistentie wordt verleend bij lekkende banden, 'malheur' aan de fiets en bij valpartijen en natuurlijk ook bij vermoeidheid van de heren coureurs.

Als we alleen het afgelopen seizoen beschouwen, dan bleek dat de aanwezigheid van de volgauto de kosten dubbel en dwars waard is! Er werd assistentie verleend in de volgende gevallen:

- Noord België rondrit,
We noteerden vandaag 3 lekkende banden, waarbij assistentie moest worden verleend.
- Linne-Cochem-Linne,
Gé Smits moet op de heenreis na 150 km plaatsnemen in de bus; zijn gekwetste knie noopte hem hiertoe. Op de terugweg werd Arjan Beunen door de kou bevangen. Ook hij moest plaatsnemen in de bus.
- Route Buissonnière,
Vandaag werd assistentie verleend bij welgeteld één lekkende band. Vanwege vermoeidheidsverschijnselen (te weinig training ?) nam Erik Vrinzen na 60 km plaats in de bus. Op drie kwart van de tocht volgde Wil Bevers om dezelfde reden Erik's voorbeeld.
- Kempenroute,
Vandaag was het echt prijs. Nadat de gastrenners Tigelaar en Balmi wegens gebrek aan reserve tubes plaatsnamen in de volgauto, moesten na een valpartij ook gastrenner Houwen en lid Dré Helwegen plaatsnemen in de 'Heleam' bus: volle bak dus ! Totaal werd er vandaag zes keer assistentie verleend bij lekkende banden, waarbij een keer nabij de plaats Best,

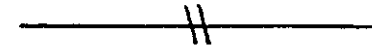

Jan en Paula in de volgauto: Even routebeeraad tijdens de buitenlandse tocht naar Cochem met hemelvaart in 1987!
vlnr. Rob van Daal, Paula en Jan in de volgauto, Math Slabbers en Wim van Daal.

waar vier heren op het zelfde moment een 'platte' hadden.

- Zuid-Limburg rondrit,
Naast assistentie bij 4 lekke banden moest Pierre Wolters plaatsnemen in de volgauto. De crank van zijn fiets verspreidde dusdanig onheilspellende geluiden, dat Pierre het niet verantwoord achtte om nog langer deel uit te maken van het fietsende peleton. Op de huisreis werd zijn stalen ros bij het passeren van Echt bij de reparateur achtergelaten, zodat deze het ros voor de volgende tocht kon repareren.
- Limburgse Ardennen rondrit,
eindelijk was het rustig voor Jan en Paula. Zij hoefden vandaag niet in aktie te komen, uitgezonderd natuurlijk voor de proviand voorziening van de hongerige renners tijdens de rustpauzes!

Deze opsomming geeft ons insziens aan dat een volgauto tijdens deze tochten niet mag ontbreken en dat we ons zeer gelukkig mogen prijzen met zo'n duo achter het stuur van deze volgauto. Een bedankje vinden deze twee overbodig; voor hun is het vanzelfsprekend dat zij, indien zij hiertoe de gelegenheid hebben, ons van dienst kunnen zijn. Hoe het ook zij, wij zijn enorm blij dat dit duo zoveel vrije tijd opoffert om ons ten dienste te staan en spreken de hoop uit dat zij dit nog lang mogen (willen) volhouden.

CENTRALE VOLKSBANK
SCHUREN

Mergelweg 26a.
tel. 3706

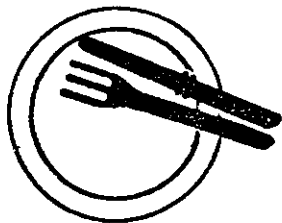
GEOPEND: Dinsdag en donderdag van 18.00 - 19.00 uur én volgens afspraak op andere tijden.

De jaarlijkse "Lekke Tube" feestavond.

Zaterdag 28 okt 1989

Wist U dat

- dit alweer de 8e feestavond sinds de oprichting van de "TWC De Lekke Tube" in december 1981 was.
- de eerste feestavond plaatsvond op 23 oktober 1982, eveneens in het clublokaal "Chez Col".
- de opkomst van de leden tijdens de feestavond veruit de beste van het seizoen is.
- er ruim 60 personen (leden en aanhang) aanwezig waren in het kleine maar oergezellige clublokaal.
- ook de leden van de B-groep de weg naar de feestavond gevonden hebben.
- zij reeds veelvuldig in het clublokaal kwamen op woensdagavond na afloop van hun wekelijkse fietstochten.
- de aanwezige gasten om 23.00 uur (!) welkom werden geheten door de voorzitter.
- de prijsuitreiking van de tijdritten aansluitend volgde.
- een glunderende en 'wankele' Harry Cuypers de wisselbeker in ontvangst mocht nemen.
- Harry duidelijk nog moet wennen aan het feit dat een kampioen wordt afgerekend op zijn zwakke momenten. Hij werd deze avond zwaar onder vuur genomen, waarbij de omstanders de vinger op de zere 'berg' wisten te leggen: de Keuteberg.
- eveneens de medailles van het opkomstenklassement werden uitgereikt (voor de A- en B-groep totaal 15 medailles, 2 gouden, 9 zilveren en 4 bronzen medailles).

- alweer voor de 7e maal het koud buffet werd klaar-gemaakt in huize Nelissen, en weer door de dames Nelissen en van Daal.

- het koud buffet meer dan voortreffelijk smaakte.

- er dit jaar niet afgewassen hoefde te worden door de vaste groep dames; de nieuwe afwasmachine nam het van hun over.
- het weer bere gezellig was.
- het 2.00 uur was geweest toen Carolien de aanwezigen met de neus op de klok drukte en onder luid protest de tap afsloot.
- een delegatie van de B-groep het licht uit deed.
- we het volgende jaar weer iedereen hopen terug te zien, zowel op de fiets alsook op de feestavond!

TWC "De Lekke Tube" Huishoudelijke mededelingen.

Het bestuur van de vereniging was op 1 december als volgt samengesteld:

Voorzitter	Wim van Daal, Den Ekkert 21, 6049 KK Herten, tel. 04750-19879.
Sekretaris	Bert Hendrix, Visserstraat 33, 6067 CD Linne, tel. 04746-4926.
Penningmeester	Erik Vrinzen, Tiendenhof 33, 6095 EL Baexem, tel. 04748-1394.
Bestuursleden	Rob van Daal, Achter de Kruiskapel 29, 6127 BX Grevenbicht, tel. 04498-58763.
	Piet Nelissen, Oudeweg 9, 6067 BW Linne, tel. 04745-4265.
	Math Slabbers, Weerdweg 2, 6067 BN Linne, tel. 04746-1284.

SEKRETARIAAT

TWC "De Lekke Tube",
p/a Visserstraat 33,
6067 CD Linne,
tel. 04746-4926.

BANKRELATIE

Rabobank Linne
reknr. 12.93.08.315

De leden van onze vereniging.December 1989.

Van verschillende zijde bereikte ons het verzoek om een overzicht van de leden van onze vereniging te publiceren. Met onderstaande lijst, waarin alle namen van onze leden, komen we aan dit verzoek tegemoet. De lijst bevat (alfabetisch) alle A- en B-groep leden, gevolgd door een tweede lijst met alle tientjes-leden.

Overzicht aktieve leden:

Arjan Beunen	Arnold Leenen
Nico Bevers	Patrick van Melick
Wil Bevers	Johan Meuwissen
Sjef Bok	Cees Mols
Hans Boots	Don van Montfort
Charles Corbey	Piet Nelissen
Jos Creemers	Chris Ruyters
Marco Creemers	Bert Schlicher
Harry Cuypers	Chris Schuren
Piet Cuypers	Harry Schuren
Wim van Daal	Har Senssen
Jos van Daal	Math Slabbers
Rob van Daal	Ron Smeets
Hennie Daamen	Gé Smits
Huub Dahmen	Maurice Stapper
Mart Dings	Jack Tellers
Guus Eijssen	Bert Theelen
Marcel Eijssen	Elbert Valkenburg
Jan Hannen	Tim Valkenburg
Wiel Hansen	Har van de Venne
Geert Hanssen	Frien Verheijden
Dré Helwegen	Gustaaf Vocking
Huub Helwegen	Thei Vossen
Bert Hendrix	Erik Vrinzen
Jan Hendrix	Rob Vrinzen
Robert Hilgers	Paul Wolters
Sjra Hulsbosch	Pierre Wolters
Frits van de Leek	

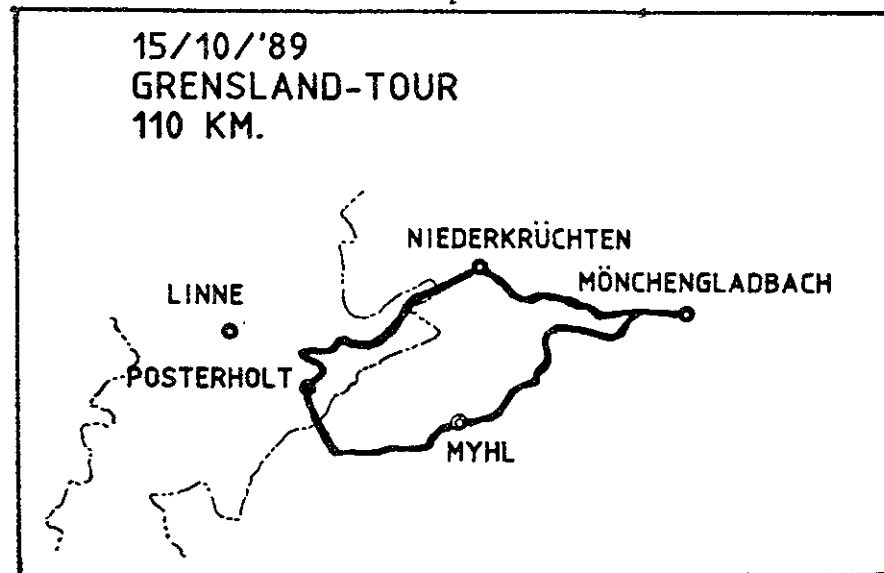
Overzicht niet-aktieve leden (tientjesleden):

Peter van Daal
Jan van Erdewijk
Wim Evers
Jos Munnichs
Pieter Peeters
John Schoenmakers
René Theunissen
Ben van Vlodrop
Peter Vossen

De Grenslandtoer.15 oktober 1989.

Hoewel het seizoen 1989 alweer enkele weken tot de verleden tijd behoorde, weerhield het een 8-tal Tuub-leden er niet van op zondag 15 oktober jongstleden deel te nemen aan de Grenslandtoer. Deze georganiseerde trimtocht (Posterholt-Monchen-Gladbach v.v.) over een afstand van circa 110 kilometers werd verreden onder bijna ideale weersomstandigheden. Weinig wind, 'n flauw herfstzonnetje, circa 14 graden en soms een vochtig wegdek waren danook karakteristiek te noemen voor een gemarkeerde, prachtige, glooiende en landschappelijke route. Echter, voor de tijd van het jaar beslist geen "makkie" !

Omstreeks 07.30 uur vertrokken Huub Helwegen, Wim van Daal, Chris Schuren, Wiel Hansen, Har Cuypers, Piet Cuypers, Har van de Venne en Math Slabbers vanaf het kerkplein richting Posterholt. Opvallend was het aantal absenties. Maar liefst 15 leden hadden zich vooraf aangemeld voor deze tocht. Na inschrijving in het clublokaal van zustervereniging TWC Posterholt (fl. 4,- p.p.), werd tegen de klok van achten koers gezet richting Monchen-Gladbach. De sfeer in de groep was uitstekend en het tempo schommelde rond de 30 kilometer per uur.

Bij de eerste stempelpost bleek onze groep als eerste door te komen. Op enige afstand werden we gevolgd door TWC Posterholt. Bij de tweede stempelpost werden wij getraceerd op (zeer) warme thee, die de groep zich goed liet smaken. Zonder pech en overige problemen, arriveerden wij omstreeks 10.00 uur bij het keerpunt in Monchen-Gladbach. In de hal van een sportcentrum bevond zich wederom een controlepost. Groot was onze verbazing over het feit dat men niet op de hoogte was van de tocht vanuit Posterholt ! In eerste instantie weigerde men danook onze inschrijvingsbewijzen af te stempelen.

Enige tijd later arriveerde de fietstrimmers van TWC Posterholt. Al gauw werd het ons duidelijk, waarom de controleurs zo vreemd reageerden. De Grenslandtoer werd georganiseerd vanuit Monchen-Gladbach met als startpunten Monchen-Gladbach en Posterholt. TWC Posterholt behoorde niet de organisatie, maar nam zelf als vereniging aan de Grenslandtoer deel. In feite was het de bedoeling geweest tezamen met de leden van TWC Posterholt deze trimtocht te fietsen.

Na het versterken van de inwendige mens (Kaffee und Kuchen) en een ophoud van circa 30 minuten, hervatten wij de Grenslandtoer. In het begin klaagden de meesten over een enigszins lam gevoel in de benen. Dit was een verklaarbare en begrijpelijke reactie van het menselijk lichaam. Het staan in het sportcentrum - gedurende een half uur - is niet bevorderlijk voor de doorbloeding van de beenspieren. Daarnaast was het broeierig warm, hetgeen weer een negatieve invloed heeft op het ademhalingsapparaat van de mens. Dit laatste "mechanisme" dient optimaal te werken om een goede zuurstofopname van de spieren te waarborgen.

Bij kilometerstand 85 voelden wij de hete adem van TWC Posterholt in onze rug. De groep onderhield in het tweede gedeelte van de toer een hoger tempo en spoedig werden wij ingehaald. Wij nestelden ons achter aan de groep en werden als het ware in een zetel naar de vierde stempelpost gebracht. Een tweetal liefvallige dames van Duitse afkomst voorzagen onze inschrijvingsbewijzen van de noodzakelijke stempels. Bij de aankomst op deze post tuimelde Cuyppers senior van zijn fiets, ten gevolge van een blokkerende derailleur. De mecaniciens van TWC Posterholt verhielp het euvel, waardoor ook Piet met een onbeschadigde fiets en zonder kleerscheuren de tocht kon voortzetten.

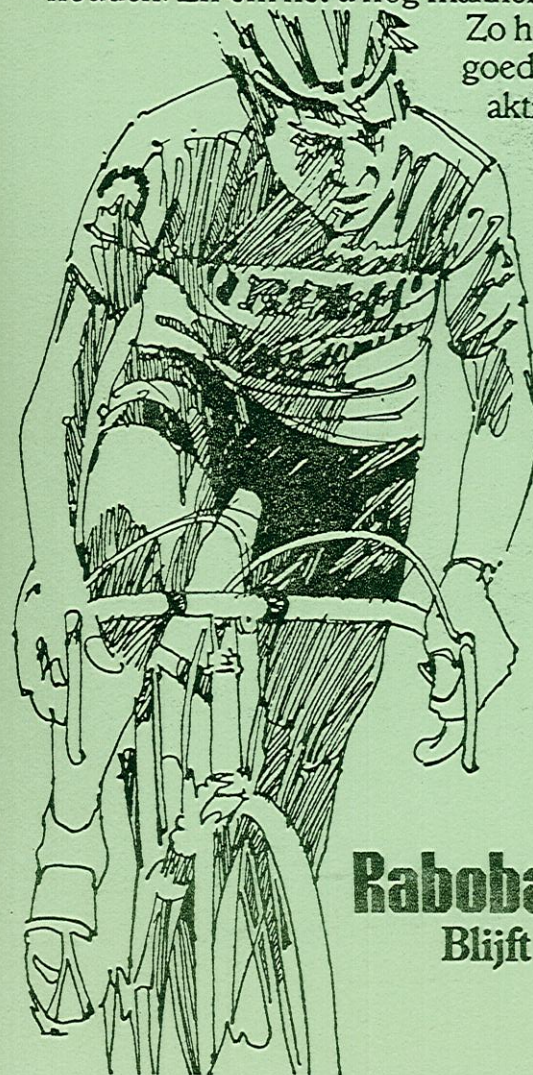
Via het Meinweggebied kwamen wij weer op Nederlands territorium terecht en de vermoeidheid begon zich binnen onze groep te manifesteren. De slotkilometers via Herkenbosch, Sint Odiliënberg en Paarlo verliepen danook steeds moeizamer. Deze lichamelijke inzinking was voorzienbaar, omdat al geruime tijd geen langere tochten meer verreden waren. Omstreeks 12.30 uur arriveerden wij bij het clublokaal van TWC Posterholt.

Na het in ontvangst nemen van de laatste stempels, ging het richting Linne. Tegen de klok van eenen arriveerden wij moe, maar voldaan, op de thuisbasis. Het was een wondermooie tocht, die zeker voor herhaling vatbaar is

Ook wij zitten niet stil...

U houdt niet van stilzitten. De Rabobank evenmin. Ook wij blijven het liefst volop in beweging. Om onze dienstverlening op peil te houden. En om het u nog makkelijker te maken.

Zo heeft ieder een goede reden om actief bezig te zijn.

Rabobank

Blijft actief.